

Little Wild One

Yazar Adı (nick): Dilek (thelake)

Fandom: Harry Potter (AU)

Çift: Harry/Pansy (geride Ron/Hermione, Draco/Pansy)

Derece: NC-17 (17 yaş)

Kelime Sayısı: 11.582

Konu: Sene 1964. Belediye Başkanı Bay Parkinson'ın kızı Pansy lisenin son senesinde iyi bir üniversite hayalleri kurarak günlerini geçirmektedir. Okulun ikinci haftası sınıflarına Harry Potter'ın katılmasıyla Pansy Parkinson doğduğu günden beri öğrendiği sınıf farkı kavramını ilk kez sorgulaması gerektiğini hisseder.

Little Wild One

I.....	3
II.....	10
III.....	25
IV.....	33
V.....	42
VI.....	50

I

The Norm Wooster Singers – Lovin' You Lots and Lots

*You are as fresh as the morning air
You are cute as a cuddly bear
You are soft as a baby's sigh
You are my girl and I'm your guy*

"Pansy! Draco kapıda seni bekliyor tatlım!"

"Geliyorum anne!"

Pansy beyaz tacını takıp aynanın önünde saçlarını son bir kez daha kabarttıktan sonra kapının kolundaki puantiyeli fularını aldı ve boynuna bağlarken merdivenlere koştu. Bayan Parkinson kızının kitaplarını ona verip yanağını uzatınca Pansy annesine hızlı bir öpücük verip dönerek kapıdan çıktı ve kabarık etekleri yaylanarak kapının önündeki üstü açık kırmızı arabaya koştu.

"Günaydın!"

Draco kapıyı açıp iterek Pansy'e göz kırpınca genç kız gülümseyerek erkek arkadaşının yanına oturdu ve eteklerini söndürüp kapıyı kapattıktan sonra kitaplarını kucağına alarak Draco'ya baktı.

"Dün akşam yemekte babamla üniversitelerden bahsettik Draco. Babam senin hangi üniversiteyi seçeceğini merak ediyordu ben de elbette Harvard olduğunu söyledim."

"Sana daha belli değil demiştim Pansy hem belki Princeton'a giderim—"

"Princeton'a sadece güneyli ailelerin sonradan görme çocukları gidiyor. Lütfen Draco... Beni yalnız bırakacak değilsin, değil mi?"

Draco sırtarak ona bakıp güzel kıza bir öpücük atınca Pansy gözlerini devirerek önüne döndü ve rüzgardan uçuşan fularını biraz daha sıktı.

"Pansy, Pansy koş!"

Hermione mutlulukla ellerini çırparak o tarafa gelirken Pansy dudaklarını Draco'ya uzatıp bir öpücük kaptı, sonra da en iyi arkadaşının koluna girip yarı sekip, yarı koşarak bahçedeki diğer kız grubuna doğru ilerledi.

"Duydun mu," dedi Hermione ve heyecanla devam etti. "Cho Chang doğum gününü bu Cumartesi Hogsmeade'de kutlayacaktı!"

"Şaka yapıyorsun!"

"Yemin ederim! Babası otelin havuzunu koca bir gün için kapatmış. Kaç para vermiştir kim bilir!"

"Ve biz gidiyor muyuz?"

Hermione işte bu soruya karşılık dudağını ısırarak umutla Pansy'e bakınca Belediye Başkanı Parkinson'ın biricik kızı kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Pekala, sen orasını bana bırak ve papatyalı boneni hazırla Granger, çünkü bu haftasonu havuz partisine gidiyoruz."

İkisi heyecanla gülüşerek zıplarken ders zili çaldığında Müdür Yardımcısı Bayan McGonagall bahçeye çıkarak çabuk içeri girmelerini seslendi. Hogwarts Lisesi'nin bahçesi kısa bir süre içinde uçan etekler ve merdivenlerden zıplayıp geç kalmamak için koşturan rügan ayakkabıların istilasına uğrarken bütün öğrenciler içeri girdiğinde Bayan McGonagall kemik çerçeveli gözlüklerinin üzerinden etrafa bakıp okul kapılarını kapattı.

"Kimya notlarınız geçen senekiyle benzer olacaksa boşuna üniversite başvuruları için uğraşmayın..."

Bütün sınıf sus pus olmuş, siyah takım elbisesi içindeki Kimyacı Snape'i dinlerken acımasız adam daha ikinci haftadan hepsine boylarının ölçüsünü vermeye kararlı gibiydi.

"Ayrıca bu sene sınıf öğretmeninizin kim olduğunu unutmayın. Ben. Ve beni utandıracak en ufak bir şey yaparsanız okullardan alacağınız bütün mektupların tek bir kelimedem oluşacağına garanti ederim: HAYIR."

Ön sıralardakiler rahatsızca yerlerinde kıpırdanırken sınıfın tam ortasında oturan Pansy rahat ve dik, öğretmenine kesinlikle katıldığını gösterircesine başını salladı. O sırada sınıfın kapısı tıklatılınca Snape eli havada kalarak kaşlarını çattı ve arkasını döndü.

“Evet?”

Kapı açılıp içeri kot pantolon ve ekoseli gömlek giyen bir delikanlı girdiğinde Snape elini indirip tamamen ona döndü ve delikanlının tuttuğu kağıdı istedi. Müdür Dumbledore’un imzasını taşıyan kağıdın üzerinde yeni öğrencinin ismi yazıyordu.

“Harry Potter.”

Delikanlı başını salladı. “Evet efendim—”

“Kendine bir yer bul ve otur Potter. Ders başlayalı on dakika oluyor.”

“Müdür Dumble—”

“İlgilenmiyorum. Geç—Weasley, ayaklarını önündeki sıradan indir. Orası artık senin yerin Potter. İlerle.”

Harry Potter arka cebinden bir çift bahçe eldiveni ve ikiye bükülmüş bir de defter çıkarıp sıraların arasından ilerlerken o yanından geçtiğinde Pansy hafifçe ters tarafa eğilerek başını yanındaki Hermione’ye çevirdi ve usulca fısıldadı:

“Okula kot giyerek geliyor. Sanki başka pantolon kalmamış gibi...”

Hermione de aynı şeyi düşündüğünü göstermek için gözlerini açarak başını sallayınca Snape onları görmüş, masasına elini vurarak sınıfın dikkatini tekrar kendine çevirdi.

“Fısıldaşmayı kesin. Kitaplarınızı açıp 394’ü sayfaya gelin. Organik kimyayla başlıyoruz.”

Birçok kişinin gözleri faltaşı gibi açılırken Hermione derhal elini kaldırıncaya Snape ona bakmadan elini kaldırdı. “Fikirlerinizi kendinize saklayın Bayan Granger. Sayfa 394. Yaprakların çevrilme sesini duymuyorum?”

Herkes aceleyle kitaplarının sayfalarını çevirip organik kimyaya giriş ünitesini açarken Pansy çoktan hazır, bütün o kağıt seslerinin arasında hafifçe dönüp arka sıradaki yeni çocuğa baktı. Sadece tek bir defter ve sarı kurşun kalemle gelmiş olan Potter da onun bakışlarını yakalayınca gülümserken Pansy derhal önüne döndü.

“Fred, bize iki tane Coca-Cola! Buzlu olsun!”

“George, iki top çilekli dondurma!

Fred ve George kardeşler okul çıkışı kafelerine doluşmuş gençlerin siparişlerini yetiştirmeye çalışırken sonunda kola isteyene dondurma, dondurma isteyene de hamburger vermeye başlayınca, kızıl saçlı ikizlerden Fred ya da George olanı (ki şimdiye kadar tek seferde doğru bilen olmamıştı) tezgaha çıkıp kalabalığa seslendi:

“TEKER TEKER GELİN!”

Kalabalık daha çok uğuldamaya başlayınca Fred aşağı atlayıp kardeşinin ensesini sıktı.

“İşe yaramadı dostum—”

“Hey, Fred! Kardeşine bir kıyak geçip bize oradan iki patates kızartması, iki de Coca-Cola gönder!”

Fred avcunu açıp yalayarak kardeşi Ron Weasley’e cevabını verirken Ron ona aldırmadan yeni arkadaşının omuzlarına kolunu atıp müzik kutusunun yanındaki masaya götürdü.

“Gel bakalım Harry, seni bizimkilerle tanıştırayım... Millet! Bu Harry!”

Millet toplu halde dönüp bu sabah sınıflarına gelen yeni tipe bakarken Ron deri koltukların kenarında oturan Hermione’yi omzundan iterek yanına sığıştı. Birazdan Hermione bardağını eline alıp Ron’un kucağına geçtiğinde açılan yere Harry oturup masadaki yeni yüzlere baktı.

“Selam...”

Ron’un boynuna tutunan Hermione boş elini sallayarak Harry’i selamlarken masanın karşısında oturan ikili Pansy ve Draco sadece başlarını sallamakla yetindiler.

“Eee Harry,” dedi Ron ve Hermione’nin belini biraz daha kavrayarak oturduğu yerde kaykıldı. “Nerelersin?”

“Oklahoma.”

“Oo aramızda safkan bir güneyli var millet.”

Ron’un keyfine karşılık Pansy kaşlarını çatarak Hermione’yle bakışınca Draco onlara aldırmadan sordu:

"Buraya neden geldin Potter? Sizin kilere piyango mu vurdu?"

"Vaftiz babamın yanına taşındım. Sirius Black."

Pansy bunu duyunca daha da rahatsız olarak oturduğu yerde hafifçe kaydı ve masadan çıkıp ayağa kalktı. "Dondurma alacağım Hermione, geliyor musun?"

Hermione elbette geliyor, Ron'u iterek Harry'nin bacaklarının üzerinden atladı ve eteklerinin fırfırlarını düzelterek hemen Pansy'nin koluna girdi.

"Sirius Black'in vaftiz oğluymuş..."

"Ve doğal olarak Grimmauld'da oturuyor."

"Aslında güzel—"

Pansy tezgaha yaslanırken dehşetle yüzünü buruşturdu. "Saçmalama Hermione. Otuz sene önce belki, ama artık sadece iflas etmiş sarhoşlar orada yaşıyor."

"Black'i hiç sarhoş görmedim ben."

"Black'i hayatın boyunca kaç kere gördün Herm?"

Hermione buna cevap vermeden sadece başını sallayınca Pansy bu tartışmayı da kazanmış, onlara doğru gelen George'a dönerek en güzel gülümsemesiyle rica etti:

"Bir çikolatalı, bir de çilekli top alabilir miyim George? İki tane kaşık olsun."

George ellerini Pansy'e uzatıp son anda yakalamaktan vazgeçerek tezgaha yapışırken arkadaki kardeşine seslendi. "Kalbimin prensesi dondurma istiyor Fred! Ne işin varsa bırak!"

Pansy ve Hermione gülüşürken George çenesini ellerine yaslayarak kalbinin prensesini izlemeye devam etti.

"Bugün?"

"Hayır George—"

"Yarın?"

"Hayır—"

"Önümüzdeki ay çikalım o zaman!"

Pansy gülerek ellerini yüzüne kapatırken George neredeyse tezgahın üzerinden tırmanacak, gözlerinden kalpler fıskır bir haldeyken Pansy'nin yanına Draco'nun yanaşmasıyla bütün havası sönererek geriledi.

"Evet, sipariş verin, yoksa tezgahı doldurmayın. Malfoy?"

"Pepsi."

George yüzünü buruşturarak dönüp prensesini çalan haine bir Pepsi almaya giderken Draco kız arkadaşının yanağından öperek elini tuttu. "Weasley yeni çocukla muhabbeti iyice ilerletti..."

Pansy yan gözle masaya bakıp Ron ve Hermione'nin yeni çocuğun anlattığı bir şeye güldüğünü görünce keyifsizce önüne döndü. "Ronald'ın arkadaş seçimlerini benim de aklım almıyor. Nasıl oldu da Hermione'yi kapabildi tam bir sır..."

"Granger'ın da çok taktığı söylenemez—"

"Takmak ne demek Draco? *Umursamak*. Lütfen..."

Draco düzeltilmeyi *umursamadan* etrafına bakınırken birazdan önüne kasadan çıktığı gibi en ılık haliyle bir Pepsi şişesi gelince kaşlarını çattı. "Bu sıcak!"

"Soğuk demedin—Fred, soğuk istemeyene soğuk içecek veriyor muyuz?"

Fred bir kase dondurmanın üzerine çikolata sosu sıkıyorken ciddiyetle başını iki yana salladı, sonra da Pansy'e bakıp gülümseyerek göz kırptı.

Pansy onlara el sallayarak taburesinden inerken Draco kız arkadaşını kolundan tutmuş, şöyle bir arkasına bakıp ikizleri süzdükten sonra tekrar önüne döndü. "İkizlere boncuk dağıtman hiç hoşuma gitmiyor Pansy."

"Kim? Ben mi boncuk dağıtıyorum? Kaba olma Draco. Lütfen..."

Draco hırsıyla ılık kolasından büyük bir yudum alıp yüzünü buruşturarak yutarken Pansy masadan kitaplarını alıp Ron ve Hermione'ye döndü. "Biz çıkıyoruz, yarın görüşürüz."

Hermione arkadaşına uzaktan bir öpücük atarken Ron kafasını onun göğüslerine koymuş, tepesinde dikilen Pansy'e el salladı. "Sakın ha birbirinizden ayrılmayın. Draco, dikkat et sevgilini yolda hippiler kapmasın, olur mu?"

Draco gözlerini devirerek sevgilisini de alıp giderken Ron da onların arkasından gözlerini devirdi. "Pansy nereye Draco oraya. Bir yerden sonra insanın midesi bulanıyor."

"Ron!"

Hermione'nin itirazıyla Ron ona dönüp mırıl mırıl bir şeyler söyledikten sonra ikisi öpüşmeye başlayınca Harry onları "sürekli sevişen yarı-hippi çift" kategorisine sokmuş, bir süreliğine ikisini de boşverip etrafına bakınmaya koyuldu.

* * *

II

The Wonders – Little Wild One

*All the girls at school, were never quite as cool as you,
They were all teasin', talking you were all pleasin' let's do*

Bütün bir hafta okul Cho Chang'ın doğum günü partisinin dedikodularıyla geçmiş ve sonunda o beklenen gün gelmişken şehrin en pahalı oteli Hogsmeade'in havuz başı gençlerle dolmaya başlamıştı.

Pansy ufacık pembe güllerle bezenmiş olan bonesini düzeltip beyaz çerçeveli büyük güneş gözlüklerini de gözüne taktıktan sonra çimlerin üzerindeki şezlongların birine uzandı. Yan şezlongdaki Hermione bir o yana bir bu yana dönerek güneşi her yerden almaya çalışırken Pansy'nin yanmak gibi bir kaygısı yok, çantasına uzanıp bu sene edebiyat dersi için okumaları gereken Jane Austen romanını çıkarttı.

Hermione bir kez daha sağa dönüp yamulan bonesini düzelttikten sonra Pansy'nin elindeki kitabı işaret etti. "Gurur ve Önyargı mı?"

Pansy özenle deri kaplanmış kitabın ilk sayfasını gösterip başını sallarken Hermione başını salladı. "Ben dün gece bitirdim, çok güzel bir kitap."

"Bence mantıksız," dedi Pansy ve kaldığı yere koyduğu saten kitap aralığını çıkarıp karnına bıraktı. "Bay Darcy gibi bir adamın sebepsizce Elizabeth Bennet gibi hırçın, kaba—ki ailesinin durumunu hiç hesaba katmıyorum—eğitimsiz bir kıza aşık olmasını anlayamıyorum. Caroline gibi muhteşem bir kadın dururken..."

"Caroline sopa yutmuş kaltağın teki."

"Hermione! Ne biçim konuşuyorsun!?"

Hermione omzunu silkerek tekrar dönüp bu sefer de sol tarafının üzerine yatarken Pansy onun arkasından başını iki yana sallayarak kitabını okumaya devam etti.

Pansy tam kendini kitaba kaptırmıştı ki etrafında gittikçe yükselen fısıltı ve gülüşmelere daha fazla dayanamayınca kitabı kapatıp gözlüğünü birazcık indirerek doğruldu. "Ne oluyor Hermione?"

"Baksana havuz başında kim var..."

Pansy gösterilen yere bakıp havuzun üzerindeki yaprak parçalarını büyük bir süzgeçle alan Harry Potter'ı gördüğünde hayretle kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyor o? Havuzu mu temizliyor yoksa!"

"Öyle görünüyor—Harry! Harry, buradayız!"

Hermione mutlulukla el sallarken Harry de onları görüp boş elini sallayınca Pansy uzanıp Hermione'nin eline vurarak indirdi. "Ne yapıyorsun?!"

"Harry'e selam veriyorum?"

"Belli ki partiye gelmemiş, burada çalışıyor. Bizi rezil etmeye mi çalışıyorsun Hermione?"

Hermione elini ondan kurtarıp havlusunu da kaptığı gibi kalkarak uzaklaşırken Pansy şok olmuş, kitabı bir kenara attığı gibi ayağa fırlayıp hemen terliklerini giydi. "Hermione! Nereye gidiyorsun?"

Hermione kesinlikle duymuyor, çıplak ayaklarla—hem de koştura koştura!—Harry'nin yanına gittiğinde Pansy yolun yarısında durup ellerini beline koydu. En iyi arkadaşı gitmiş havuzu temizleyen çocukla konuşuyorken Pansy ne yapacağını şaşırılmış, kimlerin gördüğünü anlamak için etrafına bakındı. Korktuğu gibi herkes Hermione'nin ne yaptığını ilgiyle izliyorken birazdan Ron da onlara katılıp ikisi de birer kolunun altına aldığı anda Pansy artık dayanamamış, terlikleri havuzun taşlarında tıkırdatarak yanlarına gitti.

"Hermione, lütfen benimle gelir misin?"

"Sohbet ediyorum Pansy."

"Herm. Lütfen..."

Harry ve Ron da susmuş, Pansy ve Hermione'nin soğuk savaşını izliyorlarken sadece yırtık bir kot şort giymiş olan Harry süzgecini alıp omzuna yasladı.

"Neden arkadaşına kızılıyorsun?"

Pansy lafın kendisine geldiğini anlamış, dönüp yeni çocuğu şöyle bir süzdü. "Seni ilgilendirmez. Hem senin yapacak işlerin yok mu? Neden müşterilerin etrafında dolaşıyorsun?"

"Pansy!"

Hermione'nin çıkışıyla Pansy kollarını kavuşturarak ona baktı. "Kötü bir şey mi söyledim? Burada çalışan ve parasını alan bir personelse ondan işini yapmasını beklemek en doğal şey."

"Pansy haklı Hermione," dedi Harry ve gülümseyerek ona döndü. "Size iyi eğlenceler, benim yapacak işlerim var..."

Harry başka bir şey söylemeden uzaklaşırken Ron da arkasından seslenerek ona yetişti. İkisi omuz omuza gidiyorken Hermione uzanıp Pansy'nin koluna sıkı bir çimdik attı. "Neden öyle söylüyorsun?"

"Neden söylemeyeyim—hem o benim adımları nasıl öylesine rahat kullanabiliyor? Ben Pansy demesine izin vermedim bile!"

Hermione bir süre arkadaşına bakıp sonra öfkeden diyecek bir şey bulamayınca suratına yaklaşmış tek bir kelime söyledi. "Caroline."

Hermione çekip gittiğinde Pansy aldığı hakaretin büyüklüğünü anlamış, ağzı açılarak dehşetle onun arkasından bakakaldı.

The Beatles – Can't Buy Me Love

*I'll buy you a diamond ring my friend if it makes you feel alright
I'll get you anything my friend if it makes you feel alright
'Cause I don't care too much for money, money can't buy me love*

Cho Chang havuz başına getirilen üç katlı pastasındaki mumları üfleyip coşkulu alkışlar arasında hediyelerinin olduğu tarafa giderken Pansy de kalabalığın arasında Hermione'yi gözüne kestirmiş, hemen yanına koşturdu.

"Hermione. Bana bir özür borçlusun."

Hermione gülerek arkasına dönünce Pansy onun alaycı ifadesine hazırlık değil, kaşlarını çattı. "Bana ne dediğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet," dedi Hermione. "Öyle dedim, çünkü Harry'nin yanında tam bir Caroline'din."

"Geçen hafta sınıfa ilk girdiğinde kot giydiği için gözleri faltaşı gibi açılan kimdi acaba? Parvati? Yoksa Padma mı? Ah bir dakika, bir dakika... Tabii ya, Hermione Granger!"

Hermione gözlerini devirerek dönüp gitmeye yeltenince Pansy onu kolundan çektiği gibi yanına aldı. "Ne yani, bana bu kadar basit bir şey için küsecek misin?"

Hermione kollarını kavuşturarak çenesini kaldırdı. "Belki..."

"Bak Herm... Potter'a acıdığının farkındayım—"

"Ben Harry'e acımıyorum! Ama tabii... Sen Draco'nun kuyruğundan ayrılmadığın için bir haftadır Harry'nin aslında ne kadar eğlenceli ve zeki olduğunu öğrenemedin. Ne yazık..."

Bu sefer de itiraz sırası Pansy'e gelmişken genç kız kollarını sımsıkı kavuşturarak Hermione'nin duruşuna meydan okudu. "Draco'nun kuyruğundan ayrılmadım diye bir şey yok Hermione. Lütfen... Ayrıca Potter'ın sohbetine meraklı değilim. Oklahoma'dan gelen bir işçi bana bilmediğim ne öğretebilir? Daha da önemlisi benimle ne konuda sohbet edebilir?"

"Gerçekten merak ediyorsan gelip bizimle vakit geçirirsin. Artık burnunun kenarındaki kılları bile ezberlediğin Malfoy'la değil."

"O benim erkek arkadaşım!"

Hermione gayet iyi bildiklerini söyleyip bu sefer Pansy'e yakalanmadan dönüp uzaklaşırken arkada yalnız kalmış genç kız öfkeyle ayağını yere vurdu ve başını çevirip çöpleri boşaltan Potter'la göz göze gelince daha da sinirlenerek kafasındaki boneyi söküp havuz başından ayrıldı.

Pansy bir süre otelde dönüp durmuş, sonra Draco olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini anlayınca kendi kendine yenik düşüp tekrar havuz başına çıkmıştı. Etrafına bakınarak o kalabalığın arasında Draco'yu görmeye çalışırken gözünün kenarıyla Potter'ın o tarafa geldiğini görünce kaçacak bir yer aradı, ama daha karar vermeden yırtık kotlu yarıçıplak delikanlı yanına geldiğinde genç kız yine kollarını kavuşturdu.

"Ne istiyorsun Potter?"

"Arkadaşınla benim için kavga etmene gerek yok demek için geldim."

"Senin için kavga etmiyoruz. Senin *yüzünden* kavga ediyoruz. Arada çok fark var."

Harry gülerek omuzlarını silkti. "Her neyse. Ben halimden gocunmuyorum. Ron'a da aynı şeyi söyledim. İstersen Hermione'yle de konuşurum—"

"Arkadaşımınla aramı düzeltmek için yardıma ihtiyacım yok. Hele senin yardımına hiç yok!"

"Nasıl istersen," dedi Harry ve yine omzunu silkerek dönüp milletin havuz başına bıraktığı bardakları toplamaya başladı.

Pansy tarif edemediği bir kızgınlıkla bardak toplayan delikanlıyı izliyorken birazdan güneş kremi kokan sevgilisi Draco gelip ona sarıldığında dikkati dağılarak yanına baktı. "Neredeydin sen? Havuz başında değildin, her yere baktım."

"Tuvaletteydim. Asıl sen neredesin? Granger'ın yüzünden düşen bin parça. Weasley kavga ettiğinizi söyledi."

Pansy de iç çekerek bu sefer öfke değil üzüntüyle başını salladı. "Evet, ettik. Bana çok ağır şeyler söyledi, nasıl affederim bilmiyorum. Hem de kimi savunmak için söyledi biliyor musun?"

Draco bilmediğini göstermek için başını iki yana sallayınca Pansy başıyla havuzun kenarını işaret etti ve fısıldadı:

"Harry Potter! İnanabiliyor musun Draco? O köylü için çocukluk arkadaşım benimle kavga etti!"

Draco gözlerini kısarak Harry'nin olduğu tarafa bir bakış attı, sonra Pansy'nin beline iyice sarılarak onu otelin kapısına doğru döndürdü. "Boşver, yarın barışırsınız. Sıkıldıysan gidelim mi?"

"Lütfen..."

Pansy ve Draco kimseye bir şey söylemeden partiden ayrılırken Harry onların gidişini görmüş, biraz ilerde herkesten ayrı bir yerde oturup Ron'a sarılarak ağlayan Hermione'ye bakarak sıkıntıyla iç çekti...

Her Pazar akşamı olduğu gibi bugün de Pansy dansa gitmek için hazırlanırken geçen hafta aldığı kırmızı puantiyeli siyah elbisesini giymiş, hangi dans ayakkabılarını giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Sonunda bilekten bağlanan ufak topluklu rугanları giyip özenle bigudilediği lülelerini de düzeltti ve kırmızı rujlu dudaklarını son kez birbirine bastırıp odasından çıktı.

"...Bizimkiler yolda görmüş efendim."

"Tebrikler Weasley, yaptığın büyük bir centilmenlik..."

Pansy merdivenleri inip bu saatte kapıda olması gereken Draco'nun yerine George Weasley'i gördüğünde babası ve George (özellikle de George) yüzlerinde hayran gülümsemelerle ona baktılar.

Pansy babasının elini tutup son basamağı indiğinde ağzı aralık, onu izleyen George'a döndü. "Kimi yolda görmüşler? Draco nerede?"

"Onu yolda görmüşler, arabası bozulmuş ben de seni dansa götürmek için geldim prence—yani, Pansy."

Babası hafifçe kaşlarını çatınca Pansy hemen durumu toparlayıp gülümseyerek ona döndü. "Harika. Draco'yla orada görüşürüz o halde—11'de evde olurum babacığım, iyi geceler."

Pansy babasını yanağından öpüp derhal George'un koluna girerek evden çıkarken kapı arkalarından kapandığında Pansy yanındaki uzun boylu genç adamın kolunu sıkıştırdı. "Draco orada olacak, değil mi George?"
"Olmazsa daha mutlu olacağım..."
"George!"

George gözlerini devirdi ve üzerinde kocaman mor bir barış sembolü olan sarı minibüsün kapısını Pansy için açtı. "Olmazsa da getiririz, yeter ki sen üzülme prenses. Hadi atla da sana araba nasıl olurmuş göstereyim."

Pansy gülümseyerek minibüsün geniş ön koltuğuna oturdu ve uzun zamandan sonra ilk defa etekleri sıkışmadan tek seferde yerleştiğinde keyifle arkasına yaslandı. Hemen ardından George da yanına geçip direksiyona sarıldı ve birazdan sarı minibüs tıngır mıngır yola çıkarken radyoda Beatles'ın en yeni şarkılarından biri çalmaya başladı.

The Beatles – Twist and Shout

*Well, shake it up, baby, now
Twist and shout
Cmon cmon, cmon, cmon, baby, now
Come on and work it on out*

Dans pisti her zamanki gibi tıklım tıklım, kızların kabarık etekleri kıvrılıp dönerek ahenkle partnerlerinin bacaklarına dolanıyordu. Dans pistinin biraz gerisindeki deri koltuklu bölmelerde masalar pizza ve kolalarla dolup boşalıyorken kimisi hem dans hem yemeği bir arada götürmek için elindeki pizza dilimiyle masasının yanında dans ediyordu.

Pizza ve dansı bir arada götürenlerden biri olan Ron kapıdan giren George ve Pansy'yi görünce tvist yapmayı bırakıp pizzalı elini onlara salladı. "Bu taraftayız—George!"

George inatla Pansy'yi başka bir köşeye götürmeye çalışırken genç kız sonunda arkadaşlarını duyup onların oturduğu tarafı görünce kendisi de el salladı ve arkasındaki George'un hayal kırıklığının farkında olmadan deri koltukta Hermione'nin yanına çöktü.

"Draco'nun arabası bozulmuş!"

Yanındaki Hermione kayarak uzaklaşınca Pansy k s olduklarını tekrar hatırlamış, i çekerek kollarını kavuşturdu ve başını başka yere çevirdi. Ron pizzasının son lokmasını da yemiş, parmaklarında kalan sosları emiyorken masadaki bayanların birbirlerine sırt döndüklerini görünce hemen Hermione'nin yanına s z ld . "Hadi ama bebeğim, olan olmuş—"

"Pansy'nin özür dilemesini bekliyorum."

Pansy bunu duyunca hayretle o tarafa baktı. "Ben mi özür dileyeceğim? Senin bana söylediğin o kaba sözler ne olacak Hermione?"

Hermione cevap vermeyince duruma bu sefer de George müdahale etti. "Hadi  p ş n barışın."

"Hayır."

"Katiyen olmaz."

Hermione ve Pansy anlaşamamak üzerinde anlaşmışken George omuzlarını silkerek elini Pansy'e uzattı. "O zaman dans edelim. Sarışın etrafta yokken kendimi kandırayım, gel Pansy, kandır beni!"

Pansy normalde muzur bir şekilde kıkırdayacağı yerde elini sertçe George'a verip topuklarını döşemeye geçirerek kalkınca Hermione yan gözle onlara bakıp, sonra dudaklarını kemirerek tekrar başka yerleri izlemeye devam etti.

Pansy masaya döndüğünde Ron ve Hermione çoktan dans etmeye gitmiş, Pansy de yalnız başına oturup George'un içecekleri getirmesini beklemeye başlamıştı. Bir süre sonra karşısına George yerine Harry Potter'ın oturmasıyla Pansy şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Ne yapıyorsun? Arkadaşımı bekliyorsun—"

"Biliyorum," dedi Harry sonra da aceleyle devam etti. "George'un haberi var. Beni dinle Pansy—"

"Hayır Potter, asıl sen beni dinle. şimdi ettiğin kabalık için özür dileyip masamdan kalkıyorsun—"

"Beni bu masadan kaldırırsan asla Hermione'yle barışamazsın. Zeki bir kıza benziyorsun. Bir köylünün arkadaşınla aranızda girmesine izin vermezsin, değil mi?"

Pansy hazırlıksız yakalanmış, öylece karşısındaki delikanlıya bakıyorken Harry başını sallayarak gülümsedi. "Ne senin ne de başka birisinin hakkımda ne düşündüğü umrumda

değil. Ben işime bakarım Pansy, ama benim yüzümden birilerinin kalbi kırılıyorsa ve benim yapabileceğim bir şey varsa da peşini bırakmam.”

“Ve bunu kendini zorla masamıza davet ettirerek mi yapacaksın?”

“Ben zaten bu masadaydım. Pencereden George’un minibüsünü görünce tuvalete gitme bahanesiyle kalktım.”

Pansy bakışlarını kaçırarak arkasına yaslanırken Harry onun utancına, öfkesine ya da her neyse ona aldırmadan devam etti:

“Arkadaşların iyi tipler, beni aralarına almalarını beklemiyordum, ama şikayet ettiğimi de söyleyemem. Her ne kadar onlarla takılmak hoşuma gitse de senin keyfini de kaçırmak istemiyorum—aslını istersen senin somurtkan suratını görüp kendi gecemin içine etmek de istemiyorum...”

Pansy’nin gözleri büyürken Harry kullandığı kelimelere aldırıyor gibiydi. “Ama ikimiz de birbirimize katlanabilirsek—en azından bu sene için—arkadaşınla aran bozulmasına gerek kalmaz. Ne diyorsun?”

Pansy hiç düşünmeden başını iki yana salladı. “Katiyen olmaz!”

Harry omuzlarını silkerek masadan kalkacakken o tarafa gelen Ron ve Hermione’yi gördüğünde tekrar yerine çöktü. Pansy de onları fark etmiş, itirazı yarıda kalırken masaya gelen Hermione ikisini karşılıklı oturur halde gördüğünde şaşkınlık ve dudaklarının kenarlarında asılı duran belli belirsiz bir tebessümle Pansy’e baktı. “Pansy?”

Pansy bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Harry hemen araya atladı. “Pansy dünkü tavırları için benden özür diledi Hermione. Onu konuşuyorduk...”

Pansy dehşetle gözlerini kırpıştırarak Harry’e baktı, sonra tekrar Hermione’ye dönüp onun gözleri dolu gülümsemesini görünce söyleyeceği ne varsa yutarak ufacık bir iç çekişle başını salladı.

“Haksızlık ettim...”

Hermione hiçbir şey söylemeden Pansy’nin yanına çöküp ona sımsıkı sarıldığında Harry hafifçe başını eğerek gülümsedi ve sadece dudaklarını oynatarak “Bir şey değil,” dedikten sonra yanına çöken Ron’a döndü.

“Ben yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum. İsteyen?”

Hermione biraz patates kızartması istediğini söyleyince Harry boş şişeleri de alıp masadan kalktı. Bara gelip şişeleri tezgaha bıraktıktan sonra patates kızartması siparişini verip arkasını döndüğünde Pansy'nin hemen dibinde dikildiğini görünce Harry bir adım gerileyerek tezgaha yaslandı.

“İşe yaradı, inkar edemezsin—”

“Sen ne kadar kaba—görgüsüz—sinir bozucu bir adamsın!”

Pansy öfkeden köpürüyorken Harry dirseklerini tezgaha koymuş, başını sallayarak onun tek nefeste saydığı şeyleri dinliyordu.

“Hermione'ye yalan söyledim! Ve bu kesinlikle seninle arkadaş olduğum anlamına gelmiyor—ah hayır bayım, aksine her şeyi daha da kötüleştirdin. Hermione ne senden vazgeçecek ne de benden! Korkunç! Sürekli seninle aynı ortamda olmak zorundayım—Draco delirecek! Hepsi senin yüzünden! Kabasın Potter! Köylüsün ve kabasın!”

Pansy sonunda nefesi tükenerek sustuğunda son birkaç dakikadır onları izleyen barmen de tartışmanın bittiğini fark etmiş, patates kızartmasıyla dolu ufak sepeti tezgaha bırakıp Pansy'nin sert bakışları altında derhal oradan uzaklaştı. Harry dönüp sıcak patateslerin olduğu sepeti aldı ve mis gibi kokan sarı çubukları Pansy'e uzattı.

“Patates?”

“Senden nefret ediyorum Potter.”

Harry ağzına bir patates atarken kaşlarını çattı. “O kadar çabuk? Ben sana ne yaptım?”

Pansy yumruklarını sıkıp eteklerine vurarak arkasını dönerken Harry de gülümseyerek onun bir adım arkasında masaya gitti. Pansy tekrar yerine geçtiğinde öfkesini saklayabilmek adına etrafına bakıp sordu:

“George nerede?”

“Angelina'yla dans ediyor...”

Hepsi Ron'un gösterdiği yere bakıp yarın yokmuş gibi tepinen George ve Angelina'yı gördüklerinde Pansy iç çekerek ikinci kez ortada bırakıldığını fark etti.

"Bisikletimin arkasında sana her zaman yer var Pansy. Ahmak George'un kusuruna bakma..."

Pansy bunu duyunca kaşlarını çatarak Ron'a döndü. "Bisikletle mi geldiniz?"

"Hermione ve ben öyle yaptık, ama Harry vaftiz babasının kamyonetiyle geldi—hey Harry, Pansy'yi sen eve bırakırsın, nasıl?"

Pansy tam itiraz edecekken Hermione farkında değil, hemen şakımaya başladı. "Tabii ya! Harry harika kullanıyor Pansy. Geçen Çarşamba bizi Grimmauld'a götürdü—sen bilmiyorsun tabii, Draco'yla sinemaya gitmiştiniz—her neyse..."

Hermione ballandıra ballandıra Harry'nin vaftiz babası Sirius Black'in Grimmauld'da aslında ne kadar büyük bir evde yaşadığından ve ne kadar sevecen bir adam olduğundan bahsediyorken Pansy bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. O hala Hermione'nin Grimmauld'a *gittiklerini* söylediği yerde kalmışken sonunda arkadaşının dudaklarının hareket etmediğini gördüğünde gözlerini kırıştırmakla absürd bir gülümsemeyle ona baktı.

"Ne kadar güzel..."

Hermione de öyle olduğunu söyleyip kolasını yudumlarken Pansy yutkunarak tekrar George'un olduğu tarafa baktı, ama kızıl kavalyesi çoktan ortarlardan kaybolmuştu. Pansy dağıttığı bütün boncukları hesabını sormak isterken sol yanından gelen sesle o tarafa döndü.

"Ne zaman çıkmak istersen o zaman çıkarız," dedi Harry.

"Şimdi," dedi Pansy, sonra da duvardaki saati işaret etti. "Saat 10 buçuk, ancak gideriz!"

Pansy uzanıp Hermione'yi yanağından öptüğü gibi yerinden fırlarken Harry'yi de itekleyerek çıkardığında Ron bir süre onların arkasından baktı, sonra da Hermione'ye döndü. "Parkinsonlar 10 dakika uzakta oturmuyor mu?"

10 dakika bile olmadan Harry'nin lacivert kamyoneti Parkinsonların sokağına girdiğinde Pansy kapıya gelmeden atıldı. "Dur—burada dur."

"Burası mı—"

"Evet. Dur."

Harry kenara çekip durduğunda yandaki evin kapısından yaşlı bir kadın çıktı ve kısık gözleriyle onlara baktı. "Neville? Sen misin?"

Pansy çoktan dışarı atlamış, kapıyı itip arabanın üzerinden yaşlı kadına seslendi. "Hayır Bayan Longbottom. Ben Pansy."

O sırada üst kattan bir pencere açılıp Neville Longbottom eğilerek verandadaki büyükannesine seslendi. "Büyükanne, ben buradayım!"

Yaşlı bayan Longbottom torununa orada ne yaptığını sorarken Pansy hala araba oturan Harry'e bir bakış atıp koşar adımlarla evinin yolunu tuttu. Bu gece tam bir fiyasko olmuştu, bir de üzerine tanımadığı bir arabayla eve geldiğini babası görürse gerçek anlamda bir cehennem olabilirdi.

"Hey, bekle!"

Pansy adımlarını daha da hızlandırırken çok geçmeden Potter'ın yanına gelmesiyle durup onu göğsünden ittirdi. "Uzaklaş Potter!"

"Pansy?"

Babasının sesin duyduğunda Pansy gözleri büyüyerek o tarafa döndü ve bahçe kapısından onlara bakan adama gülümsedi. "Babacığım?"

"Yanıdaki genç adam kim, Pansy?"

Pansy başka çaresi olmadığını anlamış, Harry'nin kolunu gereğinden fazla sıkarak yanına aldı ve babasına doğru ilerledi. "Harry Potter. Draco'yla görüşemedik, George'un da acilen eve dönmesi gerekti—Bayan Weasley'nin nasıl olduğunu bilirsin—o yüzden beni Harry bıraktı baba..."

Bay Parkinson kızının yanındaki uzun boylu delikanlıyı şöyle bir süzüp sonra elini uzattı. "Kızıma eşlik ettiğin teşekkürler evlat."

Harry gülümseyerek Belediye Başkanı'nın elini sıktı. "Zevkti, efendim."

Bay Parkinson bir şey söylemek için ağzını açtı, ama aynı anda Bayan Parkinson'ın kapıya çıkmasıyla lafı yarıda kaldı.

"Martin! Lavabo—ah Pansy, dönmüşsün... Bu delikanlı kim?"

Harry tanıştırmayı beklemeden elini Bayan Parkinson'a uzattı. "Adım Harry Potter, efendim. Pansy'nin sınıf arkadaşım."

Bayan Parkinson uzatılan eli hafifçe sıkıp sonra geri çekildi. "Pansy bize senden hiç bahsetmemiști Harry..."

"Okula bu hafta başladım efendim. Geçen hafta başında vaftiz babamın yanına taşındım."

"Öncesinde nerede yaşıyordun Harry?"

"Tezmem ve eniştemle birlikte Oklahoma'daydım efendim."

Bayan Parkinson bunu duyunca düşünceli bir sesle önce kızına baktı, sonra da kocasına döndü. "Lavabo hala akıtıyor Martin. Garajdan aletlerini aldıysan gel lütfen."

"Aletleri bulamadım Helen ve bulsam bile kullanabileceğimi sanmıyorum. Yarın tamirciyi yollatırım—"

"Efendim izin verirseniz ben halledebilirim."

Harry'nin teklifiyle Parkinsonlar toplu halde delikanlıya bakarken Pansy ve annesinin aksine Bay Parkinson oldukça memnun olmuş, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak başını salladı. "Aletlerin var mı evlat?"

"Evet efendim. Kamyonetim biraz ilerde, alıp gelebilirim."

"Sağol Harry, bekliyoruz."

Harry dönüp koşarak kamyonetine dönerken Pansy dehşetle babasına baktı. "Baba, ne yapıyorsun?"

"Arkadaşın yardım teklif etti—"

Pansy babasının lafını keserek hiddetle fısıldadı:

"O benim arkadaşım değil!"

"O halde neden gecenin bu saatinde seni eve o getiriyor Pansy? Bunu bana açıklar mısın?"

Pansy babasının aslında anlayışlı değil öfkeli olduğunu fark etmiş, karşılık vermeden başını eğdi ve annesine sokuldu. İki bayan eve girerken Harry alet çantasıyla gelmiş, gülümseyerek Bay Parkinson'ın karşısında durdu. "Geldim efendim, hangi lavabo?"

"Tamamdır. Bir süre sonra tekrar gevşeyebilir, contasının değişmesi gerek."

Harry aletlerini toplayıp çantasını kapatırken Bay Parkinson musluğu birkaç kere açıp kapattı ve suyun alttan akmadığını görünce Harry'e döndü. "Elin böyle işlere yatkın gibi Harry."

"Evet efendim. Harçlığımı çıkarıyorum."

Bay Parkinson bunu duyunca elini cebine götürecektti, ama Harry elini kaldırarak gerek olmadığını söyledi. "Öyle demek istememiştim—"

"Emeklerinin karşılığını almak hakkın, al bakalım..."

Harry uzatılan 10'luga bakıyorken kapının köşesinden onları izleyen Pansy dudağını ısırarak Harry'nin ne yapacağını merakla bekliyordu. Harry parayı tekrar geri çevirdiğinde Pansy hayretle kaşlarını kaldırdı, ama babasının hemen ardından gelen teklifi tek bir 10'luktan daha sarsıcıydı.

"Haftada iki kere gelip bizim eve bakmaya ne dersin Harry? Sadece lavabolar değil, havuzun da bakıma ihtiyacı var. Şimdiki adamı zaten değiştirmeyi düşünüyordum..."

Pansy gözleri büyüyerek duvara daha da tutunurken içinde "Hayır, hayır, hayır..." diye fısıldıyordu, ama Harry bunu reddetmek yerine başını salladı.

"Olabilir efendim."

"Saatine 2 dolar vereceğim, asgarinin biraz üzerinde, uygun mu?"

Harry tekrar başını salladığında Pansy öfkeyle arkasını döndü ve annesiyle yüz yüze gelince irkilerek yutkundu. Bayan Parkinson eğilip mutfak kapısından Potter'a ve kocasına bakıp tekrar kızına döndü ve eliyle gelmesini işaret etti.

Pansy istemeden de olsa annesini takip edip babasının ofisine girdiğinde annesi kapıyı arkalarından kapatıp kızına döndü.

"Draco'nun bu arkadaşılığınızdan haberi var mı Pansy?"

"Anne ben Potter'la arkadaş değilim—"

"Anlıyorum," dedi Bayan Parkinson ve elini kaldırarak kızının lafını kesti. "Ben de senin yaşındayken Potter gibi bir delikanlıyla beraberdim."

Annesinden aldığı bu yeni bilgiyle Pansy'nin ağızı şaşkınlıkla açıldı. "Sen benim yaşındayken babamla nişanlıydın anne!"

"Evet, ama o bahsettiğim delikanlıyla ilişkimiz biraz daha farklıydı Pansy..."

Pansy bir an ne yapacağını bilemeden annesine baktı. Harry'le olan arkadaşlığını son bir kez inkar edip bu sohbete nokta mı koymalıydı, yoksa annesi başlamışken tamamını duymak için ayak mı uydurmalıydı?

Kızı karar veremedi. Bayan Parkinson onu omuzlarından tutarak iskemlelerden birine oturttu ve kendisi de karşısına geçip bacak bacak üstüne attı. "Senin yaşındaki—ve tabii o zamanlar benim yaşındaki genç kızlar için evlenecekleri erkeklerle belirli şeyleri yapmaları pek hoş karşılanmaz Pansy. Biliyorsun..."

Pansy yanaklarının yandığını hissediyorken annesi pek aldırış ediyor gibi değildi, devam etti:

"Benim beraber olduğum delikanlı, ismi lazım değil, bahçivanımızın oğluydu. Babası büyük bahçe işleriyle ilgilenirken o daha çok sulamalarla uğraşır, yabancı otları sökerdi..."

Bayan Parkinson hafifçe iç geçirince Pansy şaşkınla yerine daha da çökerek annesine baktı.

"Tıpkı sizin gibi biz de aynı okuldaydık, ama okul saatlerinde hiç konuşmazdık. Üstelik ben babanla birlikteydim—her neyse... Bir gün büyükannen ve büyükbabanın yurtdışında olduğu bir haftasonu, bahsettiğim delikanlı tek başına çalışıyordu. Hava sıcaktı, baban futbol takımıyla kamptaydı—"

Pansy daha fazlasını duymak istemediğini anladığında ellerini kaldırarak annesinin lafını kesti. "Anne, dur. Lütfen dur... Daha fazla devam etme—"

"Ama Pansy, bunlar çok doğal şeyler. Bu tip şeyleri Draco'yla yaşayamayacağını ikimiz de biliyoruz. Evleneceğin adamla aranda her zaman belirli bir mesafe olmalı hayatım. Evlenene kadar... Sonra bildiklerini eşini memnun etmek için kullanacağın zamanlar gelecek. Elbette kullanabilmek için de öğrenmen gerek."

Pansy gözleri faltaşı gibi açılarak yerinden fırlarken o kapıya atıldığında annesi arkasından seslendi. "Sadece seçimlerinde utanılacak bir şey olmadığını söylüyorum tatlım. Aklında bulundur!"

Pansy merdivenlere koştururken babasının Potter'ı yolcu ettiğini gördü, ama arkasına bile bakmadan basamakları tırmanıp kendini odaya attığı gibi kapısını örttü.

Duyduklarına inanamıyordu...

Annesi onun yaşındayken, daha da önemlisi evleneceği adamla beraberken başka biriyle ilişkiye girmişti. Öğrenmek için, tecrübe kazanmak için...

Ve yine annesinin söylediğine göre bu çok doğal bir şeydi.

Pansy bir an yatağına bakıp kendini ve Harry Potter'ı onun üzerinde hayal etti ve hemen ardından düşüncelerinden bile utanıp tiksinierek gözlerini yumup başını silkeledi. Hayal etmesi bile korkunçtu!

Pansy o gece uykuya dalmadan önce annesinin yaptığı şeyi Draco'ya yapmayacağına söz verdi, ama bu rüyalarının o söze ihanet etmeyeceği anlamına gelmiyordu...

* * *

III

The Heardsmen – She Knows It

*I've never known someone like this
She's got a look I can't resist
I know in just a little while
I'll be the one that makes her smile*

"Pansy, iyi misin?"

Pansy bakışlarını Harry'nin de oturduğu masadan alıp yanındaki erkek arkadaşına çevirirken gülümsedi. "Evet, neden?"

"Bütün gün dalıp gittin. Dün için kızgın mısın? İnan düzeltmeye çalıştım, ama yoldan geçenler bile—"

"Draco, lütfen. İyiyim, sana da kızgın değilim. Aslına bakarsan daldığım sırada da seni düşünüyordum..."

Pansy oturduğu yerde biraz daha Draco'ya sokularak delikanlının kulağına mırıldandı.

"Haftasonu bizimkiler şehir dışındalar. Uğramaya ne dersin?"

Draco kaşını kaldırarak Pansy'e döndüğünde genç kız imalı bir gülümsemeye başını salladı, ama onun beklentisinin aksine Draco başını iki yana sallayınca Pansy şaşkınlıkla geriledi.

"Hayır mı? Neden?!"

"Sizinkiler şehir dışına çıkmak için daha kötü bir zaman seçemezlerdi. Bu haftasonu göl evine gidiyoruz. Babamın iş ortaklarından birini ağırlayacağız. Amos Diggory, biliyorsun... Oğlu Cedric de geliyor. Babam onunla benim ilgilenmemi istedi, söz verdim."

Pansy hayalkırıklığına uğramış, Draco'ya böyle bir şeyi teklif ettiği için de ayrıca kendine kızgın, başını salladı. "Anladım, haklısın..."

"Ama böyle bir şey olmasaydı kesin—"

Pansy gülümseyerek Draco'nun elini tuttu. "Biliyorum, önemli değil. Hermione'yi çağırırım. Hala küslüğün etkisini üzerimizden atamadık."

"Ve sen bana dün gece neler olduğunu hala anlatmadın."

Pansy bunun üzerine masum bir gülümsemeye tekrar Hermione ve Ron'un masasına döndüğünde onlarla birlikte oturan Harry'le göz göze gelinde derhal bakışlarını kaçırıp Draco'ya döndü.

“Pekala... Ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi.”

Draco kaşlarını çatarken Pansy önceki gece Hermione'yle aralarını düzelden küçük oyunu erkek arkadaşına anlatmaya başladı...

“Aynı şeyi ben yapmak zorunda değilim, değil mi?”

Draco paçayı kurtarmak istemiş, ama Pansy'nin ona attığı bakışla iç çekerek kız arkadaşını takip ederken ikisi Hermione, Ron ve Harry'nin oturduğu masaya geldiler.

“Bize de yer var mı?”

“Pansy—gel sen yanıma otur.”

Hermione arkadaşını yanına alıp ayaktaki Draco'ya aldırmadan konuşmaya devam ederken Draco gözlerini devirerek yan masadan bir iskemle çekip Harry'nin yanına oturdu.

“Potter...”

“Draco.”

Draco ve Harry bir süre bakışıp sonra önlerine döndüklerinde Pansy ve Hermione haftasonu planlarından bahsetmekle meşguldü.

“Gelemem Pansy, haftasonu çocuk bakıyorum. Cumartesi günü Lupinler'in oğluna bakıyorum, Pazar da Riddelar var. Sen de gel derdim, ama çocuklarla ne kadar iyi anlaştığını biliyorum...”

Pansy oturduğu yerde titreyerek yüzünü buruşturduğunda Hermione eğilerek Draco'ya baktı. “Sen neden Pansy'i yalnız bırakıyorsun?”

Draco'dan önce Pansy araya girerek erkek arkadaşını savunurcasına cevapladı:

“Babasına önceden sözü vardı. Cedric Diggory'e arkadaşlık edecek.”

“Şu Harvard'daki Cedric Diggory?”

Pansy gülümseyerek başını salladı. “Evet.”

Hermione düşünceli bir ses çıkarıp tekrar Draco'ya baktı. “Cedric gaymiş diye duydum, doğru mu?”

Draco'nun gözleri dehşetle açılırken Ron'un da yediği dondurma boğazında kalmış, öksürmeye başlamıştı. Onların yanındaki Harry gayet sakin, hafifçe gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Hermione!" dedi Pansy, sonra da arkadaşının kolunu hafifçe çimdirdi. "Böyle şeyleri nereden çıkarıyorsun?"

"Ben bir yerden çıkarmıyorum! Görenler varmış—hatta Amos Diggory oğlunun daha rahat olabilmesi için ona özellikle tek kişilik bir yurt odası ayarlatmış. Anlarsınız ya..."

Ron ellerini kulaklarına kapatırken Harry onun haline gülmeye başlayınca Draco ayağa kalktı. "Sohbetiniz benim de katılabileceğim bir seviyeye döndüğünde haber verin. Ben Snape'in sınıfına gidiyorum, sonra görüşürüz Pansy..."

Draco kız arkadaşının yanağına bir öpücük bırakıp uzaklaşırken Pansy kaşlarını çatarak Hermione'ye döndü. "Neden Draco'yu huzursuz etmek için özel çaba sarf ediyorsun?"

"Ben bir şey yapmadım! Sadece bildiğim şeyi söyledim. Cedric'in gay olması onu rahatsız ediyorsa kendi problemi. Şahsen ben hiç rahatsız olmuyorum..."

Pansy onaylamadığını gösterircesine başını iki yana sallayıp önüne dönerken Harry'le göz göze geldiğinde kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı.

Bütün bir hafta Pansy'nin yalanına sadık kalarak sadece Hermione için Harry Potter'la aynı masayı paylaşmasıyla ve şans eseri Grimmauld'a gidecekleri her seferde bir bahane aramanın rahatsızlığıyla geçip gitmişti.

Pansy anne ve babasıyla sabah okula gitmeden önce vedalaşmış, şimdi de tek başına kafa dinleyeceği bir Cuma gecesine hazırlanırken televizyonu açıp bir de büyük kase patlamış mısırla karşısına oturdu. Addams Ailesi'nin jeneriği henüz başlıyorken Pansy keyifle babasının sallanan koltuğuna iyice yayıldı ve bu sene yeni başlayan dizinin ilk bölümünü izlemeye başladı.

Yarım saat sonra Addams Ailesi bitmiş, Pansy o sırada uyuya kalmış, şimdi de gece haberleri sona ermek üzereyken Pansy yabancı sesle gözlerini açtı ve boş mısır kasesini bir köşeye koyup esneyerek koltuktan kalktı. Önce televizyonu düğmesinden kapattı, sonra da salonun ışıklarını söndürüp antreninkini açık bırakarak dış kapıyı kilitledi ve odasına çıkmak için merdivenlere döndü.

Pansy her ihtimale karşı bütün pencereleri ve balkon kapılarını kontrol etmiş, şimdi rahat rahat geceliğini giyiyorken bir an sonra perdelerine vuran araba farıyla irkilerek o tarafa döndü. Ağır bir motor sesi duyulmaya devam ediyorken Pansy farların sönmediğini görünce yavaşça pencereye ilerledi ve aralayıp kim olduğuna baktı.

“Potter?”

Lacivert kamyonet çalışır halde duruyorken Pansy kaşlarını çatarak pencereyi açtı ve iyice eğilip fazla bağırılmaya özen göstererek seslendi:

“Potter? Sen misin?”

Sesi duyan Harry verandadan inmiş, kamyonetin önünde gelip yukarı bakıp elini kaldırdı.

“Aletlerimi unutmuşum, mutfakta sanırım... Kapıyı açar mısınız?”

“Aletlerini bu saatte mi almaya geldin?”

“Evet. Işıklar kapalı olsa dönecektim, ama odanın ışığı açıktı. Sabah uyandırmaktansa gece geç saatte gelmek daha iyi olur demiştim. Yarın erkenden işe gideceğim. Kapıyı açacak mısınız?”

Şu anda Potter'ı bu kabalığundan ötürü iyice bir azarlayıp sonra da kovmak ne kadar çekici gelse de Pansy kimsenin işini engellemek istemiyor, pencereyi kapatıp perdeleri çekerek kapıyı açmaya gitti.

Kilitler çevrilip kapı açılınca Harry elleri ceplerinde, hafifçe gülümseyerek başıyla içeriyi işaret etti. “Girebilir miyim?”

“Gir bakalım... Ve acele et lütfen Potter. Uykum var, hemen yatmak istiyorum.”

Harry bir şey söylemeden mutfağa giderken Pansy de onun arkasından takip etti. Harry lavabonun altındaki dolabı açıp çantasına eğilirken kapakların açılmasıyla serbest kalmış ufak bir fare de fişek gibi koşturarak Pansy'nin ayaklarının üzerinden geçince genç kız çığılığı basıverdi.

“FARE! FARE—SEN DE GÖRDÜN MÜ?!”

Harry elinde çantası, başını sallarken Pansy dehşet içinde ayaklarını yere vurarak kaçacak bir yer arıyor gibi görünüyordu.

“Kaçtı merak etme—”

“Olmaz. Ya yukarı gittiyse—ah tanrım ya gece üzerime tırmanırsa. Katiyen olmaz. Fareyi yakala, sonra git Potter. Lütfen...”

“Ne!?”

Pansy oldukça çaresiz görünerek başını sallayınca Harry elini gözlerine kapatarak derin bir nefes aldı, sonra da çantasını yere bırakıp Pansy’e baktı. “Bu iyiliğimi unutma.”

“Unutmam, unutmam—söz.”

Harry yerlere bakınarak mutfaktan çıkarken Pansy sanki karlı yollarda iz kaybetmemeye çalışır gibi sadece Harry’nin bastığı yerlere basarak onu takip etmeye başladı.

The Beatles – A Hard Day’s Night

*It’s been a hard day’s night,
and I’ve been working like a dog
It’s been a hard day’s night,
I should be sleeping like a log*

“Gördüm! Şuradan geçti—orada!”

Pansy zıplayarak Harry’nin sırtına tutunurken Harry dönerek genç kızın işaret ettiği yere baktı, ama bir şey göremeyince sıkıntıyla iç çekti. “Biz peşinden koşturdukça o kaçacak Pansy. Hem ufak bir şeydi, bir köşeye saklanmıştı—”

“Olmaz! Gece çıkıp kulaklarımı kemirecek!”

Harry yanındaki kızın korkudan başka bir şeyi düşünmediğinin farkında, evden kovulmamasını da sırf bu sebebe bağlıyordu. Ona sürekli hakaret eden bu cadıyı tek başına bırakmak şu anda çok çekici gelse de Harry o kadar da acımasız değil, etrafına bakınmaya devam etti.

“Biraz peynir ya da fıstık gibi bir şey var mı?”

“Yemek mi yiyeceksin Potter?!”

Harry gözlerini devirerek gömleğinin ucuna tutunmuş olan kıza baktı. “Fareye vereceğim Pansy—”

“Fareyi neden besliyoruz?!”

“Senin aklın da korkudan kepenkleri indirdi galiba. Fareyi yemeğe çekip kıştıracağım, sonra da senden uzaklaştıracam. Peynir ya da fıstık diyorum, var mı?”

Pansy yutkunarak başını salladı ve Harry'yi de çekiştirerek tekrar mutfağa gitti. "Buzdolabında peynir var—ayrıca beni azarlamana da hiç gerek yok. Korktuğumu görüyorsun. Yoksa farelerin peynir yediğini ben de biliyorum!"

Harry gülerek buzdolabındaki en kokulu ve tuzlu peynirden bir parça alıp tekrar Pansy'e döndü. "Korktuğunun farkındayım. Evime gidip uyumak yerine senin için fare peşinden koştuğumun da sen farkındasındır umarım."

Pansy bir şey söylemeden başını sallayınca Harry serbest kalmış gömleğinin ucunu işaret etti. "Tut hadi, gidiyoruz."

Pansy hiç itiraz etmeden gömleği yine yakalayınca Harry peyniri parmaklarının arasında parçalayarak dış kapının önüne kadar geldi. "Buraya bırakalım. Yemek için gelince tekmeyle basarım dışarı uçar. Anlaştık mı?"

"Çok sert tekmeleme."

"Şimdi de fareye acımaya mı başladın?"

"Onun da canı var!"

"Hani gece kulağını kemirecekti?"

Pansy titreyerek gözlerini kırıştırdı Harry sırtarak eğildi ve açık kapının dibine peynir parçaları güzelce dizerek geri çekildi.

"Şimdi bekleyelim..."

Neredeyse 1 saate yakın bir vakit geçmiş olmasına rağmen kaçak fare peynirlerin yanından bile geçmemişti. Pansy ve Harry salonun karanlık bir köşesinde konuşlanmış, kapının önüne uzun kuyruklu ufaklığın gelmesini bekliyorken Pansy'nin beş dakikada bir irkilip yanından bir şey geçip geçmediğini kontrol etmesi Harry'yi iyice sıkmaya başlamıştı.

"Bir şey yok Pansy. Düşünmemeye çalış."

"Söylemesi kolay!" diye hiddetle fısıldadı Pansy. "Sanki her tarafıma fare kuyukları sürtünüyormuş gibi hissediyorum."

"Ama sürtünmüyor."

"Ama ben öyle hissediyorum—" Pansy yine irkilerek zıplayınca Harry gözlerini devirerek kızı oturduğu yerden çektiği gibi kucağına aldı.

"Şimdi hiçbir şey sana dokunamaz."

Pansy şaşkın, refleksiyle Harry'nin omuzlarına tutunmuşken tekrar aklını toparlayabildiğinde yine fısıldadı:

"Beni zorla üzerine çekmeden önce söyleyebilirdin. Kabasın Potter."

"Sen de çok konuşuyorsun—Pansy, geldi. Fare geldi..."

O anda tartışma bitip ikisi de asıl mesele için kapıya döndüklerinde merdivenin dibindeki gri fare burnunu titrete titrete peynir parçalarına yaklaşıyordu. Harry ve Pansy kesinlikle hareket etmeden farenin hedefe ulaşmasını bekliyorken sonunda fare de güvende olduğuna kanaat getirmiş olacak ki ani bir atakla peynirlere atıldı ve bir tanesini kemirmeye başladı.

"Yakaladık, tekmelemeye gidiyoru—"

"Dur, biraz daha yesin."

Harry gözlerini devirerek yerine otururken Pansy onu gömleğinin yakasından yakalamıştı. Küçük farecik ufak bir parçayı bitirip diğerine gittiğinde Pansy ufaklık bir ses çıkararak Harry'e sokuldu ve fısıldadı:

"Çok acıkmış..."

"İstersen bir kutuya koyayım, gece yatağına alırsın."

Pansy bunu duyunca bütün sevimli ifadesi kaybolarak tuttuğu delikanlının suratına baktı.
"O kadar da değil."

"O zaman izin ver de gidip davetsiz misafiri kovayım. Yorgunum, benim de uykum var."

Pansy o anda neden Harry Potter'ın kucağında olduğunu hatırlarken kendini toparlayarak elini çekti ve fareyi korkutmamak için yavaş hareketlerle delikanlının üzerinden çekildi. Harry emekleyerek farenin arkasından yaklaşırken aniden uzanıp elini hayvanın kuyruğunun üzerine yapıştırdığında Pansy irkildi.

Çok geçmeden Harry kuyruğundan tuttuğu fareyi Pansy'nin bilmediği bir yerlere atıp geri döndü. "Merak etme, yolu bulamayacak kadar uzağa attım. Güvendesin."

Pansy mahçup bir tavırla başını salladığında Harry onun tuttuğu alet çantasını işaret etti.
"Çantamı alırsam ben de gideceğim, rahat edeceksin."

Harry çantasını alıp evden çıkarken Pansy bir süre onun arkasından bakıp kamyonete binemededen önce seslendi:

“Teşekkür ederim Harry.”

Harry gülümseyerek ona el salladı. “Kim olsa yapardı.”

“Ama senin yapmak için bir sebebin yoktu, gerçekten, teşekkür ederim.”

Harry bir Şey söylemedi ve kamyonetine binip gerileyerek bahçeden çıktığında Pansy onun gidişini izleyip son bir defa daha etrafına bakınarak fareden arınmış evine girdi ve kapıyı tekrar sıkı sıkı kilitledi.

* * *

IV

Her ne kadar Harry'nin fareyi dışarı attığını bizzat görmüş olsa da Pansy bütün geceyi şüpheli tıkırtılara uyanarak geçirmişti. Sonunda sabaha karşı tesadüfen uykuya daldığında da erken saatte gazeteci çocuğun kapılarına attığı rulonun sesine irkilerek uyanmış, sonra da bir daha yatmayı düşünmemişti.

Kahvaltı, yemek, biraz okuma ve televizyon derken Pansy yine akşamı etmiş, bu sefer de tıkırtılara kulak kabartırsa nasıl uyuyacağını düşünürken en azından gece iyice çökene kadar verandada kalmaya karar vermişti.

Bayan Longbottom ve torunu Neville akşam serinliğindeki yürüyüşleri için çıkmış, Parkinsonların kapısı önünden geçerken verandadaki Pansy'e selam verdiler.

"Pansy, annene selam söyle tatlım..."

"İyi geceler Pansy..."

Pansy komşularına el sallayıp omuzlarına sardığı battaniyeye biraz daha tutunurken sokağın köşesinden tanıdık bir araba sesi geldiğinde genç kız gülümseyerek kapıya doğru gelen lacivert kamyonete baktı. Harry'nin kamyoneti birazdan kapının tam önünde durduğunda Pansy açık pencereden ona bakan delikanlıya seslendi:

"Yine ne unuttun Potter?"

"Bir şey unutmadım, ama işine yarayacak bir şeyler getirdim."

"Ne gibi?"

"Fare kapanı gibi. Uygunsan hemen kurarım, fazla vakit almaz..."

Pansy sanki gökten melek inmiş gibi büyük bir memnuniyetle başını sallayınca Harry gülerek kamyonetten indi ve bagajdaki çantasını kapıp Pansy'le kapı eşiğinde buluştu.

"Gece uyuyabildin mi?"

Pansy evin kapısını açarken iç çekti. "Sayılır..."

"Bütün gece tıkırtıları dinledin, değil mi?"

Pansy mahzun bakışlarla Harry'e dönünce delikanlı içtenlikle gülerek onun önünden geçip eve girdi. "Kapanların olduğunu bilersen daha rahat uyursun. Önce mutfağa kuralım..."

Harry bu sefer davet ya da yönlendirme beklemeden mutfağa giderken Pansy en azından bir süre yalnız kalmayacağına sevinmiş, kapıyı kapatıp kurtarıcısının arkasından mutfağa gitti.

Harry son kapanı da Pansy'nin banyosundaki lavabonun altına koyup doğrulduğunda Pansy yine yalnız kalacağını anlamış, dudağını kemirerek Harry'ye baktı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Harry'nin bunu beklemediği belli, ellerini pantolonuna silerken durup Pansy'ye baktı. "Ne gibi?"

"Su? Çay ya da kahve—hatta limonata da olur. Bu sabah yaptım."

Harry hafifçe başını salladığında Pansy gülümseyerek dönüp odadan çıktı. Biraz sonra mutfakta tekrar buluştuklarında Pansy iki bardak limonatanın birini Harry'ye verdi ve pencerenin yanındaki yemek masasını gösterdi.

"Annem yemek odasını hazırlamaya üşendiğinde burada yiyoruz."

Harry bu ufak anektoda başını sallayarak sandalyelerden birine otururken Pansy de onun karşısındakine geçip bardağını masaya bıraktı. İkisi bir süre bakışıp sadece limonatalarını yudumlamakla vakit geçirdikten sonra Harry aniden sordu:

"Evde yalnız kalmaktan korkuyor musun?"

Pansy bardağını döndürmeyi bırakıp Harry'ye bakınca delikanlı hafifçe başını eğerek onun gözlerine baktı. "Korkuyor musun?"

"Biraz..."

"Neden annenlerle gitmedin?"

"Davetiyeleri çok önceden ayarlamışlardı, ayrıca ben haftasonu yalnız kalacağımı tahmin etmemiştim. Bir anda herkesin işi çıktı."

"Hermione'nin çocukları, Draco'nun Gay Diggory'si."

Pansy derhal savunmaya geçmek için dikleşince Harry gülerek elini kaldırdı. "Tamam, tamam... Bir şey demedim. İstersen ben seninle kalabilirim."

Pansy'nin duruşu bu sefer farklı bir şekilde gerilince Harry mutfak kapısından görünen salonu işaret etti. "Koltukların birinde yatarım. Benim için sorun değil."

"Yapar mısın?"

Harry başını sallayınca Pansy ne dediğini fark etmiş, hemen düzeltti. "Yani, yaparsın, ama gerek yok demek istedim—"

"Gözlerinin altındaki halkalar öyle söylemiyor. Ya bütün gece yastığın altında fare arayacaksın ya da ben koltukta uyuyup hepsini kovacağım. En azından teoride... Ne diyorsun?"

Pansy teklifin üzerine daha ilk andan atlamak istemiş, ama çok istekli gibi de görünmek istemiyorken sanki zorunda kalmış gibi başını sallayınca Harry gülümsedi. "Üzerime örtecek bir şey olsa yeter..."

Elvis Presley – I Can't Help Falling in Love with You

*With them I feel like I'm wasting my time,
Wise men say only fools rush in
But I can't help falling in love with you*

Pansy bir yastık, bir de ince battaniyeyi üst üste koymuş, merdivenlerden iniyorken salonda başlayan müzikle bir an durdu. Harry takılı olan plağı açmış olacak, Elvis kadife sesiyle şarkısını söylüyorken Pansy ne yaptığını kendine tekrar hatırlatıp salona girdi.

"Getirdim..."

Harry onun sesini duyup döndüğünde Pansy yastığı ve battaniyeyi koltuğun ucuna bırakıp geri çekildi ve elbisesinin eteklerine hafifçe bastırarak düzeltti. "İyi gece—"

"Elvis'i sever misin?"

"Elvis'i herkes sever."

Harry gülümseyerek başını salladı, sonra tekrar önündeki plak koleksiyonuna dönüp eline gelenleri çıkarıp incelemeye başladı. Pansy bir süre daha uyumayacaklarını anlamış, onun yanına giderek elindeki plağa baktı.

"Beatles... İlk plakları. Babama hediye gelmişti, kaç kere dinlediğimi saymadım bile."

Harry renkli şeritlerle süslenmiş kapağın içindeki plağa bakıp tekrar yerine koyduğunda Pansy bir süre hiçbir şey söylemeden onu izledi, sonra aklına gelen ilk şeyi düşünmeden sordu:

“Oklahoma’dan neden ayrıldın?”

Harry plağa bakmayı bırakıp yeşil gözlerini Pansy’e kaldırdı ve hafifçe omuzlarını silkti. “Teyzem ve eniştem benden nefret ediyordu. İşitmediğim hakaret, yemediğim dayak kalmamıştı. Bir gün kuzenim Dudley ben uyurken suratımda eniştemin purolarından birini söndürmeye çalışınca hastanelik oldum.”

Pansy hayretle kaşlarını kaldırıncaya Harry başını salladı. “*O kadar* nefret ediyorlardı, evet. Hastanede diğer çürükleri de görünce sosyal servisler için içine girdi. Kalacak başka yerim olup olmadığını sorduklarında Sirius’tan bahsettim. O hafta beni buraya yolladılar.”

“Teyzen ve eniştene ne oldu? Gaddar kuzenine?”

“Gittiğime sevinmişlerdir herhalde—”

“Onu sormuyorum Harry. Cezalandırılmadılar mı?”

Harry yine bilmediğini mırıldanınca Pansy onun tekrar plaklara dönmesine fırsat vermeden sordu:

“Vaftiz babanla iyi anlaşıyor musunuz?”

Harry tek kaşını kaldırarak Pansy’i süzdüğünde genç kız kollarını kavuşturarak önüne baktı. “Sirius Black sessiz bir adamdır, komşularıyla da pek konuşmaz—”

“Nereden biliyorsun?”

“Herkes öyle söylüyor—”

“Yanlış biliyorlar. Sirius çok neşeli bir adamdır. Komşularıyla da çok iyi anlaşır. Hermione ve Ron’la da gayet iyi anlaştılar.”

Pansy bununla geçen hafta Grimmauld’a gitmemek için uydurduğu bahaneleri tekrar gözden geçirirken Harry onun yalanlarını kafasında düzenlediğinden habersiz, elindeki plağı yerine koydu. “Belki bir gün sen de gelip kendi gözlerinle görmek istersin.”

“Belki,” dedi Pansy ve sohbeti noktalamak için dönüp kapıya doğru yürüdü. “İyi geceler Harry. Kaldığın için teşekkürler. Babama bundan bahsetmezsen sevinirim.”

“Kamyonet ne olacak?”

Pansy şimdi hatırlamış, telaşla dış kapıya baktığında Harry anahtarlarını cebinden çıkararak yanına geldi. “Arkaya çekebilirim, orada kimse görmez.”

Pansy nedense kamyonet saklamaktan çok daha yanlış bir şey yaptığını hissederken yine de başını salladı. Harry kapıyı açıp dışarı çıktığında Pansy de derin bir nefes alarak salona döndü ve müziği kapattı.

Pansy sürekli dönüp duruyor, bu sefer evdeki tıkırtılar değil, annesinin geçen hafta söyledikleri onu uyutmuyordu.

"Ama Pansy, bunlar çok doğal şeyler. Bu tip şeyleri Draco'yla yaşayamayacağını ikimiz de biliyoruz..."

Dürüst olmak gerekirse Pansy o güne kadar Draco'yla bir şey yaşamadığı için yaşamaması gerektiği gerçeğini de düşünmeye pek fırsatı olmamıştı. Önceleri bunu Draco'nun centilmenliğine başlayıp ondan daha da hoşlansa da bazı zamanlar erkek arkadaşının isteksizliği Pansy'nin gururunu az da olsa kırıyordu.

"... Sonra bildiklerini eşini memnun etmek için kullanacağını zamanlar gelecek. Elbette kullanabilmek için de öğrenmen gerek..."

Belki de Draco için fazla tecrübesiz, fazla toydu? Peki Draco toy bir kadınla tecrübeli bir kadın arasındaki farkı nasıl anlıyordu?

Pansy bir an sevgilisini başka kadınlarla düşünüp yüzünü buruştursa da o anın ardından kafasında bir şimşek çaktığında Pansy sırt üstü yatarak gözlerini tavana dikti.

"... Oğlu Cedric de geliyor. Babam onunla benim ilgilenmemi istedi, söz verdim."

"... Hatta Amos Diggory oğlunun daha rahat olabilmesi için ona özellikle tek kişilik bir yurt odası ayarlatmış. Anlarsınız ya..."

Pansy böyle bir şeyi düşünebildiği için kendinden utanırken yine de ihtimali göz ardı edemiyordu. Bir kez aklından geçmişti, artık görüntüyü aklından atmasının imkanı yoktu.

Draco ve Cedric. İki erkek...

Pansy yanına dönüp yorganını çenesine kadar çekerek sarılırken bir an sonra banyosundaki fare kapanı çat diye kapandığında çığlık atarak yerinden fırladı.

“Fare değil, korkma. Ben gevşek bırakmışım...”

Harry kapıyı düzeltmekle meşgulken Pansy banyonun kapısından onu izliyordu. Delikanlının gömleğinin altına giydiği atleti buruşmuş, kalın kollarında belli belirsiz yara izleri görünüyordu. Pansy o izlerin nasıl olduğunu az çok tahmin edebiliyorken, Harry işini bitirip ayağa kalktığında başını kaldırarak delikanlıyla göz göze geldi.

Harry sanki Pansy'nin orada olduğunu unutmuş, beyaz geceliği içindeki kızı görünce bir an ne diyeceğini şaşırarak etrafına bakındı. “Banyon küçükmüş...”

Birazdan Pansy elini uzatıp Harry’i atletinden çekerek kendine eğdiğinde delikanlı kaşlarını çatarak Pansy’nin omuzlarını tuttu ve usul bir sesle sordu:

“Ne yapıyorsun Pansy?”

“Seni öpmeye hazırlanıyorum—”

“Sen benden nefret etmiyor muydun?”

Pansy sadece gülümseyince Harry daha fazla soru sormadan yavaşça eğildi, ama az önce aklına gelmeyen şey şimdi kafasında çakınca tekrar geriledi ve Pansy’nin kapalı gözlerine karşı sordu:

“Draco?”

Pansy gözlerini açarak öpmenin tahmininden daha zor olduğu delikanlıya baktı. “Ne olmuş Draco’ya?”

“Erkek arkadaşın değil mi? Başka erkekleri öptüğünü öğrenince ne diyecek?”

“Öğrenecek mi?”

Harry’nin kafası iyice karışmış gibi görünüyorken Pansy nereden geldiğini bilmediği bir cesaretle Harry’i göğsünden iterek lavaboya yasladı, sonra da kollarını delikanlının boynuna dolayarak onu iyice kendine çekti. “Ben Draco’nun Gay Diggory’le ne yaptığını biliyor muyum?”

Harry bunu duyunca hayretle gülümsediğinde Pansy de başını salladı. “Olabilir, kesin bir şey söyleyemiyorum...”

“Gay Diggory ihtimaline karşılık sen de beni alıp puanları mı eşitleyeceksin?”

Pansy yapmak üzere olduğu şey *bu şekilde* açıklanınca bir an tereddütte kaldı, ama hemen sonra Harry ona eğildiğinde nefesi kesilerek gözlerini kapattı ve delikanlının başına tutundu.

Harry'nin uzun kolları Pansy'i sarmalamış, genç kız onun bacaklarının arasında hafifçe arkaya kıvrılmış halde duruyorken Harry onu bir süre daha öpüp bıraktığında Pansy dudakları aralık bir şekilde kirpikleri titreşerek gözlerini açtı. İlk gördüğü şey Harry'nin yemyeşil gözleri olunca Pansy bir an ne diyeceğini bilmeden ağzını birkaç kere açıp kapattı, sonra tamamen kapatıp kollarını Harry'nin boynundan çözdü.

"Öptün, şimdi de kaçıyor musun?"

Harry'nin sıcak nefesiyle gelen sorusuna karşılık Pansy tüyleri diken diken olarak ona baktı. "Ben—şey—"

"Pansy, burada seninle yatağa girmek için kalmadım—"

"Ben de yatağıma sokmak için kalmanı istemedim!"

Harry onun açıldığını görünce gülümsedi. "Peki ya ne için istedin?"

"Ben istemedim bile! Sen istedin!"

Harry buna itiraz etmeden başını salladı. "Haklısın, ben teklif ettim, ama sen beni öptün."

"Doğru," dedi Pansy, sonra başını eğerek hala beline sarılı olan kollara baktı.

"Sadece seçimlerinde utanılacak bir şey olmadığını söylüyorum tatlım. Aklında bulundur!"

Pansy böyle bir anda annesinin sesini duyabilmesinin ne kadar garip olduğuna aldırnamaya çalışarak başını kaldırdı ve Harry'e baktı. "Bir daha öpüşebilir miyiz?"

Soruya cevap olarak Harry tekrar eğildiğinde Pansy sadece gözlerini kapatıp kendini onun kollarına bıraktı. Bu seferki diğerinden daha bilinçli, ama daha hafif, Harry usulca Pansy'nin alt ve üst dudağını son bir kez öperek geri çekildiğinde Pansy gözlerini açtı.

"Hiç bir kızla birlikte oldun mu Harry?"

"Birden fazlasıyla birlikte oldum."

Pansy gözleri büyüyerek bakışlarını kaçırdıkça Harry onu bırakacak gibi değil, eğilerek genç kızın açılan boynunu öptü, sonra da tenine mırıldandı. "Ama hepsi benden büyüktü."

"Efendim?"

Pansy başını tekrar ona çevirdiğinde Harry de geriledi. "Yattığım kadınlar benden büyüktü. Hepsiyle geçen sene beraber oldum—"

"Hepsi derken kaç tanesinden bahsettiğini bilirim daha rahat olacağım."

"Üç."

"Üç. Üç kadınla yattın. Hepsi de senden büyüktü."

Harry başını sallayınca Pansy sordu:

"Kadınlarla nereden tanıştın?"

"Çalıştığım barda."

"Barda mı çalışıyordun?"

"Yaşadığım kasabada ayağını attığın yerde barlar vardı. Şaşılacak bir şey değil."

Pansy barların varlığı dışında pek çok şeye daha şaşırılmış, bir süre sessizce Harry'nin yüzünü izledikten sonra parmaklarını delikanlının dudaklarına dokundurarak gözlerine baktı. "Ben kimseyle birlikte olmadım."

"Belli."

Pansy kaşlarını çatınca Harry hemen düzeltti. "Yani—kötü anlamda değil. Olmaman doğal demek istedim."

"Elbette doğal. Buradaki kızlar güneydeki kızlara benzemez Potter."

"Güneydeki kızlar da önüne gelenle yatmıyor *Parkinson*. Neden kendimden büyük kadınlarla beraber oldum sanıyorsun?"

Pansy buna gülümseyerek başını eğdiğinde hemen ardından saçlarında Harry'nin dudaklarını hissedince gözlerini kapattı. "Doğru düzgün öpüşmesini bile bilmiyorum..."

Saçlarındaki dudaklar kıvrılarak gülümseyince Harry'nin sesi duyuldu. "Bana gayet güzel öpüşüyorsun gibi gelmişti."

Pansy başını kaldırdığında Harry bakışlarını hemen onun dudaklarına indirdi. "Beni kullanıyor musun Pansy?"

"Bilmem. Kullanıyorum desem itiraz edecek misin?"

"Kullanım şartlarına bağlı."

Pansy gözlerini kısınca Harry bakışlarını onun dudaklarından alıp kısık gözlerine kaldırdı. "Draco'nun haberi olmayacak, orasını anladık ki zaten genel olarak kızlara ilgisi olmadığını düşünürsek—"

"Potter. Laflarına dikkat et."

"Her neyse," dedi Harry ve devam etti. "Sana neyi öğretmemi istiyorsun?"

Pansy bu kadar açık sorulunca cevap verecek bir Şey bulmadan öylece Harry'e baktı. Ne öğretebilirdi? Öpüşmek? Dokunmak? *Sevişmek*? Pansy düşüncesiyle bile ürperirken Harry onun hafifçe titrediğini hissettiğinde başını salladı.

"Sen biraz düşün. Önümüzdeki hafta başlarız. İyi geceler Pansy."

Harry başka hiçbir Şey söylemeden Pansy'i bırakıp hızla ondan sıyrılarak banyodan ve sonra da odadan çıktığında Pansy aynadaki yansımasına bakarak ellerini ağzına kapatıp hafifçe güldü.

* * *

V

Pansy daha önce hiçbir Pazartesi gününe bu kadar heyecanla başladığını hatırlamıyordu. İşin kötü yanı heyecanın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu da kestiremiyordu. Harry'i göreceği için de, Draco'yla bütün olanlardan sonra yüz yüze geleceği için de aynı derecede kaygılıydı.

Okula gittiğinde Harry hala oradaydı, ama kaygılarının diğer yarısı olan Draco ortalarda yoktu.

"Ron, Draco'yu gördün mü?"

Ron daha çok Hermione'nin yeni aldığı kalem eteğin darlığıyla ilgileniyorken gözleri kız arkadaşının kalçalarında, başını iki yana salladı. "Malfoy'un nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok..."

Pansy etrafına bakınırken Harry'nin sesini sol kulağında hissettiğinde bir an taş kesilerek her nereye bakıyorsa öylece kalakaldı.

"Diggory tatilini uzatmak istemiş olabilir."

"Ne dediğimi hatırla Potter."

"Neden arayıp sormuyorsun? Ben de merak ediyorum."

Pansy gözlerini devirerek çantasından bir çeyreklik çıkardı ve okul bahçesindeki telefon kulübelerine yöneldi. Hermione ve Ron etrafta olanlara aldırış etmeden mırıl mırıl konuşup arada öpüşüyorken Harry'nin onları bırakıp Pansy'i takip ettiğini fark etmediler bile.

Pansy çeyrekliği atıp ezbere bildiği telefon numarasını çevirip kulübenin dışındaki Harry'e bakarak beklemeye başladı. Üçüncü çalıştan sonra telefona evin kahyası cevap verince Pansy durduğu yerde dikleşti. "Draco'yla görüşebilir miyim? Ben Pansy..."

"Bay Draco çok rahatsız, telefona gelemiyor. İletmek istediğiniz bir şey var mı efendim?"

Pansy kaşlarını çatarak olmadığını söyledi, sonra ahizeyi yerine bırakıp tekrar Harry'e bakarak dışarı çıktı. "Çok rahatsızmış."

"Ve biz de inandık."

“Başka ne olabilir Potter?! Çıkışta ziyaretine gitmem gerek—”

İlk ders zili çaldığında bütün sohbetler yarıda kesilirken Pansy bütün gününü Draco’yu düşünmekle geçireceğini biliyor, daha şimdiden Harry’e söylediği (ve yaptığı) her şey için pişmanlık duyuyordu.

“Ne demek evde değil?”

Malfoy malikanesinin kahyası olan kadın ne diyeceğini şaşırılmış, ellerini birbirine sürterek kem küm bir şeyler söylüyorken çok geçmeden Draco’nun annesi Narcissa merdivenlerden indiğinde Pansy ona döndü.

“Draco nasıl efendim?”

“Pansy tatlım, ne güzel bir sürpriz. Gel... Dorota, çay.”

Kahya Dorota koşturarak çay getirmek için uzaklaşırken Pansy ve Narcissa salona girdiğinde sarışın kadın kanatlı kapıları kapatıp genç kıza döndü. “Draco bu sabah Paris’e gitti Pansy. Vardığında seni arayacaktı—”

“Paris’e mi? Neden? Hasta değil mi?”

“Pek sayılmaz... Bir süre teyzesi Bellatrix’le kalmasının daha uygun olduğunu düşündük.”

“Ama efendim—”

“Draco seni aramaya fırsat bulduğunda daha detaylı anlatacaktır eminim Pansy. Çay?”

Pansy kelimeleri tükenmiş bir şekilde Narcissa’ya bakıyorken oğlunu bilinmez bir sebeple Paris’e *sürmüş* olan kadın oldukça rahat görünüyordu.

“Cedric yüzünden mi Draco’yu gönderdiniz?”

Narcissa’nın ifadesi donduğunda Pansy de neler olduğunu anlamış, şokla karşısındaki kadına baktı. “Aman tanrım...”

“Aşırı tepki vermeye hiç gerek yok—”

“Ben mi aşırı tepki veriyorum?!”

“Pansy, ses tonu—”

“Ne yaptılar? Öpüştüler mi—yattılar mı?! Draco’yu Dünya’nın öbür ucuna göndertecek kadar korkunç bir şey mi!?”

Narcissa çenesini kaldırarak önündeki genç kıızı mesafeli bir ifadeyle süzdüğünde Pansy dilinin ucuna gelen her şeyi yutup daha fazla terbiyeslik etmeden başını iki yana salladı. "İyi akşamlar efendim. Bay Malfoy'a sevgilerimi iletin..."

Pansy karşılık beklemeden dönüp salondan çıkarken elinde tepsiyle o tarafa gelen Dorota arkasından seslendi, ama Pansy aldırmadan kendini dışarı attığı gibi bahçe kapısına koştu. Onun geldiğini gören Harry motoru çalıştırıp kamyoneti park ettiği köşeden yola çıkarırken Pansy kendini içeri attığında kaşlarını çatarak ona baktı.

"Çok mu kötü?"

"Draco erkeklerden hoşlanıyor."

Harry hiçbir şey söylemeden önüne döndüğünde Pansy oturduğu yere çöküp açık pencereden akan yolları izlemeye başladı.

Diane Dane - My World Is Over

*I lay awake thinking about all of the plans that we made
Were you in love or was it a just one more role you that played?
Well since I found out, baby, everything's black
'Cause I know that you're not coming back*

Pansy saatlerdir aynı acılı aşk şarkısını dinliyor, etrafında da iki tane bitmiş kağıt mendil kutusu ve bir sürü beyaz mendil topu duruyordu.

"Pansy, tatlım, bir şeyler yemeyecek misin? Saat 10'a geliyor..."

"Hayır anne, aç değilim!"

Annesinin adım sesleri uzaklaştığında Pansy gözlerini elinin tersiyle silip yattığı yerden doğruldu ve uzanabildiği birkaç mendil topunu alıp makyaj masasını yanındaki ufak sepete attı.

Draco elbette aramamıştı. Arasa bile ne diyecekti ki? *Özür dilerim Pansy. 4 sene boşa geçti, ben artık erkeklerle beraber olacağım.*

Pansy iç çekerek yere eğildi ve diğer çöpleri de toplayıp iyice büzüştürerek sepete tıktı, sonra da kendini sırt üstü yatağına atıp tavanı izlemeye başladı. Bir daha Draco gibi birini nasıl bulacaktı? İyi, zengin bir aile; kültürlü, kibar bir genç adam... Hatta biraz fazla kibar.

Üzüntü yavaş yavaş yerini kıskançlık ve öfkeye bırakırken Pansy tam yatağından fırlamış, Draco'ya ait her şeyi çöpe atmak için etrafına bakınmaya başlamıştı ki penceresine vuran bir şeyle o tarafa döndü.

Pansy kaşlarını çatarak perdelerini hızla açtı ve avcuna topladığı taşlardan birini fırlatmak üzere olan Harry'yi görünce elini kaldırarak durmasını işaret etti. Harry taşları yere bırakırken Pansy pencereyi açarak dışarı eğildi ve fısıldayarak aşağı seslendi:

"Ne yapıyorsun? Babam bu saatte seni kapıda görürse ne yapar biliyor musun?"

Harry sırtarak omuzlarını silkti ve aynı şekilde fısıldadı:

"Alet çantamı unuttum derim."

"Git Potter."

"İyi misin?"

"İyi gibi miyim—git, babam duyacak."

"Diğer pencereni açsana."

Pansy bunun ne işe yarayacağını anlamamış, kaşlarını çatınca Harry duvarın dibine uzatılmış merdiveni gösterdi. "Tırmanacağım. Konuşuruz."

"Katiyen olmaz!"

"İstersen zili çalayım?"

"Saçmalama, sakın!"

"Pencereyi aç o zaman, hadi."

Pansy bir an daha bahçedeki delikanlıyı süzdü, sonra biraz daha eğilip salondan verandaya vuran ışığa bakarak dudağını ısırıldı.

"Pansy?"

"Tamam, tamam, sus! Merdiveni alırken ses çıkarma..."

Harry başını sallayıp merdivene giderken Pansy de ön pencereyi kapatıp odanın diğer yanındaki pencereye koştu ve normalde hiç kullanmadığı için hep kapalı tuttuğu kilitleri yuvalarından çıkarıp pencereyi yukarı doğru itti. Evin sağ cephesini tamamen örten ağacın uzamış dalları içeri girince Pansy uzun uçları kırıp aşağı attı. O sırada Harry merdiveni pencerenin dibine yaslamış, hızla basamakları çıkarken Pansy koşarak odasının kapısını kilitledi ve ışıkları kapatıp sadece başucundaki abajuru açık bıraktı. Kapının altından ne kadar az ışık çıkarsa uyuduğuna inandırmak o kadar kolay olacaktı.

Harry odaya girmiş, pencereyi kapatıyorken Pansy eliyle dışarıyı işaret etti. "Merdiven ne olacak? Ya gören olursa?"

"Çok kuytuda kalıyor, ayrıca ağaç var, kimse görmez, merak etme—"

"Ya babam çıkarsa?"

"Çıkmaz, saat 10 buçuğa geliyor. İyi misin?"

Pansy, inatla nasıl olduğunu merak eden Harry'nin gözlerine bakıp iç çekerek başını eğdi.

"Değilim."

"Draco ölmedi Pansy, sadece gay."

"Draco'nun gay değil, benim sevgilim olması gerekiyordu Harry. Erkeklerden değil *benden* hoşlanması gerekiyordu."

Pansy öfkeyle arkasını dönüp aynasına ilerleyerek kenarlara yapıştırdığı fotoğrafları bir bir sökmeye başlarken Harry'nin arkada yatağa oturduğunu görünce ona baktı. "Nereden anladın?"

"Efendim?"

Pansy fotoğrafları buruşturarak arkasını döndü ve doğrudan Harry'e bakarak sordu:

"Draco'nun gay olduğunu nereden anladın?"

"Anlamadım—"

"Anladın. Cedric'ten konu açıldığı anda anlamıştın hem de, değil mi? Nasıl?"

Harry kısacık bir süre için sessiz kalıp sonra dudağını kemirerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmiyorum, senin etrafında pervane olmadığı için?"

"Draco'yla ben yapışık ikizler gibiyiz Potter. Daha ne kadar pervane olabilir?"

"Yapışık ikizler kardeş olurlar Pansy."

Pansy onun kelime oyunlarına gözlerini devirip tekrar fotoğraf sökme işine dönerken Harry kalkıp arkasından yaklaşarak aynada Pansy'le göz göze geldi. "Ron ve Hermione'yi görüyor musun?"

"Ne görmeliyim?"

"Birbirlerine dokunmadan duramıyorlar."

"Onlar fazlasıyla seks yüklü hippiler de ondan."

"O da doğru, ama ondan önce gençler ve aşıklar Pansy."

Pansy bakışlarını fotoğraflara sabitleyip çıkmamakta ısrar eden bir tanesini çekiştirirken saçlarında Harry'nin nefesini hissettiğinde gözlerini kapatarak ellerini duvara koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Draco'nun nasıl olması gerektiğini gösteriyorum. Erkek arkadaşınla hiç aynı yatakta yattın mı Pansy?"

"Draco öyle biri değil—"

"Evet, o kısmı oldukça kesin bir şekilde anlamış olduk."

Harry'nin sesindeki gülümseme ve alaycı tavır Pansy'nin sinirlerini bozmuş, genç kız gözlerini açıp duvara bastırarak arkasını döndü ve Harry'nin yüzüyle karşı karşıya geldi.

"Draco beni seviyordu—hala seviyor."

"Sevgisine diyecek bir şeyim yok. Sevmese dört sene boyunca seninle beraber olmazdı. Gay ya da değil... İyi anlaştığınız ortada, ama nasıl olup da arada eksikleri göremedin ona şaşıyorum."

"Aramadım da ondan," dedi Pansy ve Harry'yi iterek yatağına ilerleyip bu sefer de başucundaki çekmeceleri boşaltmaya başladı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, doğrusu da Draco'nun yaptığıydı."

"*Draco'nun yaptığı*... Demek ki aslında sen istiyordun, ama Draco yapmamayı tercih etti."

"Ne söylememi bekliyorsun? Evet, ben sürekli sevişmek isteyen azgın bir kızım mı demeliyim? Eğer öyleyse çok beklersin Potter—ayrıca bana bir şey öğretmeni de istemiyorum."

Harry sonunda onlara özel olan noktaya geldiklerinde Pansy'nin yanına oturdu. "Emin misin?"

"Evet. Onun için geldiysen gidebilirsin."

"Onun için gelmedim."

Bu sefer Pansy alaycı bir gülüşle cevap verip yataktan kalktığında Harry arkasından baktı.

"Onun için gelmedim Pansy."

"Ya ne için geldin? Meydanı nasılsa boş buldun, sevgilim de gay çıktığına göre aramızda başka bir engel kalmadı. Benden daha başka ne istiyor olabilirsin Potter?"

Pansy odasının kapısında durmuş, net bakışlarla Harry'yi izliyorken delikanlı ayağa kalkıp gülümsedi. "Senden hoşlanabileceğim aklının ucundan bile mi geçmiyor?"

"Benden hoşlanman için bir sebep yok. Sana sürekli hakaret ediyorum—"

"Hakaretlere aldırmadığımı söylemiştim—ayrıca seninkilere hakaret denmez. *'Kabasın Potter, kabasın!'* çok da sağlam bir hakaret değil Pansy."

"Ben öyle konuşmuyorum!"

Harry sırtınca Pansy kollarını kavuşturdu. "Peki benim karşıma geçip bunları söyleyebilecek cesareti nereden buluyorsun çok merak ediyorum. Ya seni reddedersem?"

"Demek ki kabul etme ihtimalin var..."

"Ben öyle bir şey demedim Potter."

Harry kaşını kaldırarak aynı şekilde kollarını kavuşturdu. "O zaman neden beni öptün?"

"Seni kullandığım konusunda anlaşmıştık—"

"Sen önüne geleni öpen bir kız değilsin Pansy. Hatta o kadar ağırbaşlı bir kızsın ki 4 senelik sevgilinin gay olduğunu bile anlamamışsın—ve sakın konuşma, çünkü bu kötü bir şey değil. Kendini savunmana gerek yok."

Pansy parladığı gibi kendi kendine sönerken Harry kollarını çözüp ona yaklaştı. "Hala kaba bir köylü olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Şu anda daha bile fazla..."

"Ama aynı zamanda ilgileniyorsun da..."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır—"

"Sırf hayır demek zorunda olduğun için hayır diyorsun. Cici kız numaralarını bırak Pansy, benim yanımda ihtiyacın yok."

Pansy birazdan köşeye kısılacağını hissetmiş, hemen durduğu yerden sıyrılarak Harry'nin arkasına geçti ve diğer çekmecesine yöneldi. "Zorunda olduğum için falan yapmıyorum, ben buyum Potter."

"Ve ben senden hoşlanıyorum. Bu kadar basit."

"Aptalsın o halde."

Harry güldüğünde Pansy kaşlarını çatarak ona baktı. "Sende gurur denen bir şey yok mu Potter?"

"Çocukluğumdan beri düzenli şekilde tartaklanıp aşağılanıyorum, gurur nedir sorsan tanımlayamam."

"Sen iyi değilsin."

Harry bununla susarken Pansy çekmeceyi, Draco'yu, her şeyi bırakıp odasında ona en absürd şekilde ilan-ı aşk eden delikanlıya döndü.

"Sen gerçekten iyi değilsin. Neden benden nefret etmiyorsun? Neden bana yardım ediyorsun—iyi olup olmadığımı görmek için yolundan dönüyorsun?"

"Bana neden diğer bütün insanlar gibi kalbim ve duygularım olduğunu mu soruyorsun yoksa ben mi yanlış anlıyorum?"

Pansy kaşlarını çattığında Harry onun sessizliğinden faydalanıp yatağa dizleriyle bastırarak çıktı ve uzanıp Pansy'nin yüzünü tutarak kendine çekti. "Bana öğrenmeden bakıp teşekkür edebilmen için ufacık bir fareyi yakalamam yetti Pansy. Neredeyse üzerime tırmandığını da hatırlatmalıyım. İkimizin arasındaki şeyin o kadar da zor olduğunu sanmıyorum. Ne dersin?"

Pansy hafifçe gülümserken Harry kazandığını anlamış, en azından şimdilik, yatakta biraz daha ilerleyerek Pansy'nin beline sarıldı. "Hala deli olduğumu mu düşünüyorsun?"
Pansy başını sallayarak Harry'e uzandığında deli çocukla acımasız kız öpüştüler...

* * *

VI

"Diğerlerine ne zaman söylüyoruz?"

Pansy kolunu kıvrıp dirseğini arkasındaki Harry'nin karnına geçirirken yanından geçen bir arkadaşına gülümseyip dudaklarının arasından mırıldandı. "Şansını zorlama Potter."

"Baban merdiveni gördü mü?"

"Daha değil," dedi Pansy ve koridorun sonunda onları bekleyen Hermione ve Ron'a el salladı. "Ama gördüğü gün evden kovacağını bildiğim için bavulumu yatağın altında bekletiyorum. Akşam geldiğinde kaldırımda oturup ağladığımı görürsen şaşırma—Hermione! Saçlarını mı kestirdin?!"

Harry bir anda etrafını saran kız sohbetinden sersemlemiş, derhal Ron'un yanına geçerken Pansy iki haftadır her gece gizlice odasına gelen sözde *erkek arkadaşına* şöyle bir bakıp Hermione'nin kuaför maceralarını dinlemeye döndü.

"İyi geceler tatlım..."

"İyi geceler anne!"

Pansy odasının kapısını kapatıp büyük bir özenle, ses çıkarmamaya çalışarak kilitteki anahtarı çevirdi ve Harry'yi içeri alacağı pencereye koşturdu. Pencerenin açıldığını duyan Harry merdivenin dibinde oturduğu yerden kalktı ve hızla tırmanıp kendini içeri attığında Pansy onun kollarını tutarak bir an durdu ve evi dinledi. Harry de nefes almadan bekliyorken sonunda koridorun sonundaki odanın kapısı da kapandığında Pansy rahatlayarak gülümsedi ve kollarını tuttuğu delikanlıya döndü.

"Uyudular."

"Farkındayım..."

Harry'nin sırtışıyla Pansy dudağını ısırarak kollarını kaldırıp onun boynuna doladı. "Sirius gece geç saatte evden çıkmana ne diyor?"

"Babana yakalanırsak uyurgezer olduğumu söylememi tembihledi."

Pansy'nın ağız şokla açılınca Harry onu kaçamadan belinden yakaladı ve kendine yapıştırdı. "Sirius'a yalan söylemediğimi biliyorsun—"

"Bu kadar dürüst olduğumu da bilmiyordum!"

“Ne fark eder—”

“Benim için kimbilir ne kötü şeyler düşünüyor Harry—”

“Saçmalama—”

Pansy yine itiraz edecekken Harry gözlerini devirip genç kıızı ensesinden tuttuğu gibi dudaklarına yapıştı. Pansy'nin protestosu ikisinin birleşen dudakları arasında kaybolup giderken Harry'nin boynuna doladığı kollar delikanlıyı biraz daha sardığında ikisi de gülümseyerek odanın dışındaki her şeyi unuttular.

“Harry—dur...”

Harry başını eğdiği yerden kaldırıp Pansy'nin karnının üzerinden ona bir bakış attığında genç kız yattığı yerde hafifçe kıpırdandı.

“O kadar aşağı inme, daha değil. Burada kal...” Pansy parmağını hafifçe karnına dokundurunca Harry gülümseyerek onun tam dokunduğu yere bir öpücük bıraktı, sonra başını genç kızın bembeyaz tenine koyup derin bir nefes aldı.

“Tek derdimin seninle yatmak olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Pansy sesini çıkarmadan sadece başını sallarken Harry onu duymamış, yanağını genç kızın karnına sürüp sonra bir kez daha öperek doğruldu. “Değil mi?”

“Biliyorum Harry. Her geldiğinde hatırlatmana gerek yok.”

“Huzursuz olmanı istemiyorum.”

Pansy gülümseyerek elleriyle baştan aşağı kendini gösterdi; çiçek desenli pijamasının altı neredeyse kalçasında, üzerinde annesinin sadece çok özel günlerde giymesi için aldığı saten sütyen, saçları uzun zamandır ilk defa bigudisiz bir halde yatıyordu.

“Huzursuz gibi mi görünüyorum?”

Harry ellerini yatağa bastırarak Pansy'nin tam üzerine geldi ve dudaklarına bakarak gülümsedi. “Çok güzel görünüyorsun.”

Pansy yanaklarının ısındığını hissederek gözlerini kapattı ve dudaklarını Harry'e uzattığında öpücük almak yerine usul bir fısıltıyla karşılandı:

“Sana bir şey göstereceğim, dudaklarını arala...”

Pansy gözlerini açacak gibi olduğunda Harry tek dirseğinin üzerinde yatağa yaslanıp diğer eliyle Pansy'nin gözlerini kapattı. "Kötü bir şey değil, söz. Dudaklarını arala..."

Genç kız hafif bir titremeyle derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattıktan sonra hafifçe araladı. Birazdan üst dudağının içine doğru Harry'nin sıcak dilini hissettiğinde ufacık bir ses çıkarıp derhal gözlerindeki ele uzanıp bir kenara itti.

"Harry!" diye fısıldadı Pansy, ama üzerindeki delikanlı hiç de utanmış gibi değildi.

"Karnını öpmeme izin veriyorsun, ama Fransız'a izin yok mu?"

Pansy bakışlarını kaçırdığında Harry eğilip onun boynunu öptü, sonra da kulağına fısıldadı.

"Ama çok seveceksin..."

"Harry..."

"Pansy..."

Pansy başını yastığa biraz daha bastırarak çevirdi ve Harry'le tekrar yüz yüze geldiğinde delikanlının nemli dudaklarına bakarak hafifçe yutkundu.

"Becerebilir miyim bilmiyorum..."

"Organik Kimya tepkimesi değil bu Pansy, sadece öpüşeceğiz. Hem ben de harika yaptığımı söylemedim."

"O kadınları da mı öyle öptün?"

Harry kıskanılmaktan memnun olmuş, hafifçe gülümserken fısıldadı:

"Sadece bir tanesini. O da gerçekten Fransız'dı. *Fleur Delacour*..."

Pansy onun abartılı (ve muhtemelen tamamen yanlış) Fransız aksanına gülüp yüzünü kavradığında Harry bir an gözlerini kapattı ve hemen ardından usul bir nefesle tekrar açtığına Pansy uzanarak aralık dudaklarını onun dudaklarına kenetledi.

İkisi de bir an ne yapacaklarını bilememiş, öylece beklerken Pansy alt dudağının hafifçe emilmesiyle nefesini tutarak ellerini Harry'nin boynuna indirdi. Çok geçmeden Harry elini Pansy'nin ensesinin altından geçirip genç kızın başını hafifçe kaldırınca ikisi de içgüdüyle ağızlarını açarak birbirlerine tutundular.

Pansy daha önce Hermione'yle gizli gizli izledikleri yabancı filmlerde öpüşen kadınların ne hissettiğini şimdi anlayabiliyordu. Bu öpüşmekten fazlasıydı, adeta birbirlerinin tadına bakıyor gibiydiler. Pansy sonunda nefesi gerçekten kesildiğinde başını geriye çekerek dudaklarının arasında kalan dudakları bir anlığına tutup sonra bıraktı ve gözlerini açtı. Harry nefes nefese kalmış, hala kapalı gözleriyle öylece bekliyorken birazdan dudakları bir tebessümle kıvrıldığında Pansy de gülümsedi.

"Sirius liseden sonra okumaya devam etmek istemezsem de problem olmayacağını söylüyor. Dünyayı dolaşabilirmişim..."

Pansy bunu duyunca yattığı yerde başını çevirip yastıkta Harry'nin olduğu tarafa döndü.

"Dünyayı üniversiteye giderken de dolaşabilirsin."

"Her ikisi için de paramız olacağını sanmıyorum."

"Üniversiteyi bitirip adam gibi bir iş bulduktan sonra kendi paranla dolaşsan nasıl olur Potter?"

Harry cevap vermeden yan dönüp Pansy'e biraz daha sokuldu. "Biz az önce öpüşmüyorduk?"

"Öpüşüyorduk, ama bu konu daha önemli."

"*Senin için* önemli. Ben halimden memnunum."

"Sonuza kadar çim biçip musluk tamir edemezsin Harry. Sirius şimdi seni baskı altında tutmuyor olabilir, ama onun da duvarların birinde asılı olan bir diploması var. Adam cin gibi bir yatırım uzmanıydı—"

Harry başını sallayarak Pansy'nin lafını kesti. "Uzmanıydı. Sonra her şeyini kaybetti—"

"Seni dünya turuna yollamayı teklif ediyorsa bir köşede parası var demektir. Sirius Black zengin olmayabilir, ama aptal olduğunu da sanmıyorum."

Harry bunu duyunca içtenlikle güldü. "Kendi üvey babamı bana karşı savunuyorsun Pansy, farkında mısın?"

"Çünkü saçmalıyorsun."

"Olabilir. Ben aptal olanım, unuttun mu?"

Pansy alaycı bir gülüşle cevap vermek ya da gözlerini devirmek yerine Harry'e biraz daha sokulup başını göğsüne yasladı ve usulca konuştu:

"Kendine haksızlık ediyorsun. Aynı hataya ben bir kez düştüm ve doğru olmadığını sen gösterdin Harry. Kendine de sandığın kadar aptal ya da değersiz olmadığını hatırlatırsan iyi olur..."

Harry'nin buna karşı verilecek bir cevabı yoktu. Delikanlının bütün düşünceleri aynı anda susmuş gibiydi. İkisi bir süre daha sessiz kaldılar. Pansy artık gözlerini açık

tutamayacağına kanaat getirdiğinde başını kaldırıp Harry'nin çenesinin altından ona baktı.
"Çok uykum geldi..."

Harry her ne kadar kalmak istese de yapamayacağını biliyor, başını sallayıp hafifçe doğruldu. Pansy de onunla birlikte doğrulmuş, kolları hala delikanlının beline sarılıyken mırıldandı:

"Söylediklerimi unutma, olur mu?"

"Pansy, ben—"

Harry'nin lafı odanın dışından duyulan sesle kesildi. Pansy babasının su içmeye kalktığını tahmin etmiş, derhal yataktan kalkıp Harry'yi de ittirmeye başlamıştı.

"Çabuk, çabuk!"

Harry ayakkabılarını aceleyle ayağına geçirip açık pencereden dışarı çıktı ve merdivene tutunup bir iki basamak indikten sonra başını kaldırıp Pansy'e baktı. Genç kız bir ona, bir de kapıya bakıp eliyle aşağı devam etmesini işaret ediyorken Harry gülümseyerek söyleyeceği şeyi daha iyi bir zaman saklamaya karar verip merdivenden inmeye devam etti.

Marty McFly and the Starlight – Johnny B. Goode

Go, go, go Johnny go go

1 ay sonra...

Cuma gecesi herkes dans pistinde, etekler uçuyor, rugan dans ayakkabıları parkeleri aşındırırken Pansy de bütün o hareketin arasında nefes nefese, Ron'un elini bırakıp dönerek Harry'nin kollarına düştüğünde gülerek delikanlıya tutundu.

"Geç kaldın Potter."

"Geçerli sebeplerim vardı Parkinson."

Pansy tek kaşını kaldırınca Harry başıyla arkasını işaret etti. "Gel..."

İkisi birlikte park alanına çıktıklarında Harry kamyonetin kapısını açıp koltuğa fırlattığı büyük sarı zarfı alıp Pansy'e uzattı. Pansy kaşlarını çatarak zarfı aldı ve içindeki bir tomar kağıdı çıkarıp bir an sonra onların bir sürü farklı üniversite için başvuru formları ve

broşürler olduğunu görünce bütün yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanarak Harry'e baktı.

"Harry?"

"Söylediklerimi unutma demiştin..."

Pansy elindeki kağıtlara ve resimli broşürlere bakıyorken Harry zarfı da, kağıtları da onun elinden alıp genç kızın narin çenesini tuttu. "Pansy—"

"Ben de seni..."

Harry şapşal gibi gülümseyerek kaşlarını kaldırıncaya Pansy uzanarak onun dudaklarına saldırdı, o sırada kapıdan onları gören Hermione'nin sevinç dolu çığlığı tüm park alanında yankılanırken Pansy ve Harry gülere gülere ayrıldılar.

SON